

**Concursul național cu participare internațională
de creație originală "Basmelor Reginei Maria"
se desfășoară sub Înaltul Patronaj al
Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române
și al Alteței Sale Regale Principele Radu al României**

*A fost odată,
ca niciodată...*

Ediția a XVIII-a, Iunie 2025

**Ministerul Educației și Cercetării
Inspectoratul Școlar Județean Dolj**

Palatul Copiilor Craiova

A fost odată...

Lucrări premiate la
Concursul național cu participare internațională
de creație originală “Basmelor Reginei Maria”

**Ediția a XVIII-a,
Iunie, 2025**

Coordonatori:

Referent Științific: prof. univ. dr. Floriana Anca PĂUNESCU

Inspector Școlar General Adjunct, prof. Irina Ștefana BROSCARU

Palatul Copiilor Craiova:

Director prof. Eugenia PASCU

Prof. Daniela - Aurora CALAFETEANU

Prof. Claudia - Paulina RĂDULESCU

Prof. Ioana FLUERAȘU

Prof. Adriana - Nicoleta GAVRILĂ

Prof. Lorena - Maria BÂRCU

Prof. Mariana OCHEȘEL

Prof. Cristina MORARI

Prof. Aurora - Nicoleta DUMITRESCU

Prof. Camelia ZAMFIR

Prof. Iuliana - Lucia SANDA

REGINA MARIA A ROMÂNIEI

Alteța Sa Regală Principesa Maria Alexandra Victoria s-a născut la 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, în comitatul Kent din Anglia. Principesa Maria a fost fiica lui Alfred al Marii Britanii și Irlandei, Principe de Saxa-Coburg-Gotha, Duce de Edinburgh (1844–1900), care refuzase, în 1863, Tronul Greciei, și a Marii Ducese Maria Alexandrovna a Rusiei (1853–1920). Astfel, Principesa Maria era nepoată a Reginei Victoria a Marii Britanii (1819–1901) și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei (1818–1881).

Anii copilăriei i-a petrecut în Anglia, în mijlocul naturii din comitatul Kent, vizitând des Curtea țarului, bunicul său, dar și Malta, unde a petrecut clipe frumoase împreună cu Principele George, viitorul Rege George al V-lea al Marii Britanii și Irlandei.

Despre educația primită de prințesa Maria, una cu adevărat regală, Nicolae Iorga afirma: „credea în regi și în misiunile lor, dar și în drepturile lor. Nu era trufașă, dar nici umilă, ci regală din rădăcina părului până la tălpile picioarelor, imperioasă, aprinsă, activă, fetița plină de bucuria vieții și de credința în rasa ei”.

Regina Maria a ajuns să cunoască profund poporul român, cultura, obiceiurile, regiunile rurale și, mai ales, aspirațiile românești, care au devenit și ale ei.

Ea s-a implicat activ în viața politică, având întâlniri cu miniștri și diplomați, susținându-și frecvent punctele de vedere. Înainte și după izbucnirea Primului Război Mondial, Regina Maria a dedicat cu generozitate timp și energie, soldaților răniți pe front și bolnavilor de tifos și holeră, a coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și a strâns fonduri pentru serviciul de ambulanță, primind supranume precum „Regina soldat” sau „mama răniților”.

Regina Maria a fost și o talentată pictoriță, fiind și creatoarea unei societăți artistice, care i-a avut printre membrii fondatori pe Ștefan Luchian și Ștefan Popescu, intitulată „Tinerimea artistică”. Aceasta i-a inclus, printre membrii săi, pe artiștii plastici de valoare ai perioadei

interbelice: Samuel Mutzner, Elena Popea, Marius Bunescu, Costin Petrescu, A. Verona, N. Vermont, A. A. Ionescu, și alții.

A fost, la rândul-i, autoarea multor cărți, unele de literatură pentru copii, altele cu caracter autobiografic sau de prezentare a României, a scris poezii, povestiri sau romane publicate în România, Marea Britanie, Statele Unite sau Franța. „Povestea vieții mele”, cartea sa de memorii, a avut un mare succes în Marea Britanie, în perioada 1934–1936, iar Regina a fost prima femeie invitată să prezideze un dineu al Fondului Literar Regal. „Povestea vieții mele” s-a publicat din nou în zilele noastre, în România și în Franța.

A ținut și un jurnal, care însumează aproximativ 100 de caiete, și a lăsat numeroase manuscrise. Multe dintre nuvele i-au fost adaptate pentru teatru, balet, film, radio și televiziune.

Pentru a-i păstra vie amintirea, precum și iubirea față de literatură, la inițiativa Palatului Copiilor din Craiova și a Inspectoratului Școlar Județean Dolj, în anul 2006 a fost înțiat Concursul Internațional „Basmele Reginei Maria”, având ca punct de plecare frumoasele „Povești” ale acesteia. De atunci, până în prezent, edițiile au reunit și premiat creațiile tinerilor participanți, cu sprijinul Casei Regale a României.

Concursul „Basmelor Reginei Maria” a luat naștere în anul 2006, la inițiativa Palatului Copiilor Craiova și Inspectoratului Județean Dolj.

Inițial a fost un concurs doar de creații originale-basm, însă, urmărind principiul interdisciplinarității și conexiunea cu era digitalizării, au fost adăugate și secțiuni pentru pictură digitală și artă plastică, care au fost foarte bine receptate de către copii. În prezent, partea de creație literară este compusă din două secțiuni: basm și pagini de jurnal. Concursul se adresează elevilor din palate și cluburi ale copiilor, precum și celor cuprinși în unitățile de învățământ preuniversitar din România și din alte țări.

Concursul Internațional „Basmelor Reginei Maria” se află sub Înaltul Patronaj al Altețelor Lor Regale Principesa Moștenitoare Margareta și Principele Radu. Aceștia, an de an, au bunăvoința de a deschide porțile Palatului Elisabeta și de a premia personal câștigătorii concursului.

„De aici, de la Palatul Elisabeta, pleacă în fiecare an premii către copiii dumneavoastră, dar inima acestui eveniment este capitala Olteniei. Un foarte frumos exemplu despre cum se poate construi civic în orice fel de parte a țării. Să considerăm ploaia un semn de prosperitate și de belșug, așa cum îl sperăm cu toții pentru România acelor ani în care copiii câștigători vor fi adulți și vor lua locul dumneavoastră la catedră și al părinților ca răspundere în familie”, a spus Principele Radu, într-o zi de premiere în care ploaia și-a făcut simțită prezența.

La una dintre ediții, însăși Principesa Margareta a afirmat că în copilărie îi plăcea să deseneze și să scrie basme. Cu una dintre scrierile despre tatăl ei, Regele Mihai, a primit chiar un premiu la școală.

Așadar, nu putem decât să fim recunoscători pentru sprijinul necondiționat oferit de Casa Regală a României și să ne bucurăm că putem, prin intermediul acestui concurs, să păstrăm vie amintirea Reginei Maria, nu numai la nivel național, ci și internațional.

2 copii , 1 „vis imposibil” , 1 câștigător Ene Ioana Teodora

Gheorghe Sofia

Școala Gimnazială „Oltea Doamna” Oradea

Prof. Tanc Mirela

A fost odată ca niciodată...

Era o zi cu ploi și tunete puternice care aproape că zguduiau pământul... Cel puțin așa îmi amintesc.

- Bună! Eu mă numesc Laura și mă confrunt cu diabet. Am un vis probabil de neatins din cauza situației mele... Eu nu am o familie, nici nu țin minte să fi avut una , dar după cum am auzit „părinții” mei m-au părăsit lângă o ghenă când aveam șapte luni. Câteodată cei de la centrul de adopții spun că „diavolul nu a putut ajunge la mine, așa că mi-a convins părinții să mă abandoneze”, ceea ce mi se pare destul de realist. Diabetul nu este singura problemă cu care mă confrunt. Eu am ochii de culoare diferită, jumătate este albastru și cealaltă jumătate este căprui. Probabil acesta a fost motivul pentru care sunt azi aici. Am auzit de la un părinte adoptiv spunând că „un copil merită părinți, dar părinții nu merită întotdeauna un copil”... bine cel puțin așa am înțeles. Repet ... am un vis mare, dar viitor nu prea am. Vreau să devin actriță. Vreau să devin o persoană de renume mondial...

Într-o zi, prințul Roderick a venit la orfelinatul în care era Laura. El a vrut să experimenteze cum e să nu ai părinți, să nu ai bani; să fii sărac. Părinții lui au aflat de dorința acestuia. Nu au avut o părere foarte bună.

- Ai pățit ceva?! spuse regina șocată de toată situația.

- Nu, de ce întrebi?

- Tu chiar vrei să părăsești palatul? Bogăția?! Pentru o casă plină de bacterii și viruși?!

- Da, da, vreau! Vreau să ajut și eu! Și, în plus, o să vă ajute să construiți acest regat mai bine... să îl faceți mai bun!

- Nu mă interesează ajutorul tău! Ai doar unsprezece ani! Nu vreau să te îmbolnăvești!

- O să vezi că pot și eu să fiu de folos! spuse prințul hotărât.

- Am trăit s-o aud și pe asta! Du-te în camera ta și joacă-te, învață, cântă! Nu știu, fă ceva!

- Uff, bine dar o să îți pară rău, mamă!
- Auzi la el!... Vrea să mă ajute! Asta-i bună de tot! Spuse regina râzând fals.

În acea seară, Roderick a decis să plece de acasă. A furat calul tatălui său și a fugit până la un moment dat. Apoi s-a oprit brusc. Se afundă în gânduri... „Oare ce o să spună mama când va afla că nu mai sunt în palat? Bine, să recunosc, puțin îmi pasă... Trebuie să îmi iau haine rupte de undeva. Cel puțin așa am auzit că se poartă la săraci...”

După câteva căutări, a găsit niște haine rupte. S-a deghizat și a început să meargă pe jos. Mai avea mult până la orfelinat, dar nu se dădea bătut.

Într-un final, a ajuns la orfelinat și a cerut ajutor. A spus că numele lui este Frederik Semyonov și că părinții lui au fost luați captivi. Cei de la orfelinat i-au dat haine și l-au întrebat câți ani are. El a spus că are unsprezece ani și jumătate, ceea ce nu prea era adevărat deoarece a mai adăugat o jumătate, dar trecem peste.

Între timp, Laura stătea cu alte două fete la povestit, în fața patului. O colegă care știe tot ce mișcă a aflat de venirea prințului dar nu știa că el era chiar prințul.

- Voi știți că avem un copil nou-venit?
- Cu siguranță doar tu știai asta...zise cealaltă fată.
- Am o întrebare... Tu de unde afli toate astea? Întrebă Laura nedumerită.
- Am auzit la masă că două îngrijitoare l-au găsit fața orfelinatului.
- Ce o fi pățit săracul?
- Nu știu, dar probabil o să aflăm mâine la micul dejun.
- Da, probabil...spuse Laura îngândurată.
- Noapte bună fetelor!

Dimineața, ele se trezesc și încep din nou să povestească despre băiatul nou-venit în timp ce se îmbracă.

- Mai am niște informații despre băiatul acela! Deci are doisprezece ani și seamănă identic cu prințul din Regatul Aurului. Cel de lângă noi, sigur îl cunoașteți... Are o cameră mică și stă singur, la etajul trei sau patru. Nu am înțeles bine, dar... mă rog...

- Vai de mine, nu-i de mirare că tu vrei să te faci jurnalistă când o să crești mare, a spus Laura amuzată de situație.

Dintr-o dată intră, o îngrijitoare îi rosti numele fetei celeilalte:

- Carla, vreau să te felicit! Ai scăpat din locul acesta cumplit! Ai fost adoptată de niște politicieni din Regatul Argintului, spuse îngrijitoarea.
- Vai de mine! Nu îmi vine să cred! Chiar nu visez?
- Nu, acum fă-ți bagajele! Repejor! Iar restul ,mergeți la masă, urgent!
- Ai fost o prietenă foarte de treabă! O să ne mai vizitezi, nu?
- Probabil...
- Bine atunci... Pa, Carla!
- Pa, Laura, pa, Iulia!

După ce Iulia, fata care știe tot, o salută pe Carla, o luă de braț pe Laura și o trase până la masă. La micul dejun, Laura neștiind unde să se pună, s-a așezat la o masă aleatorie. Ea, de fapt, s-a pus lângă prințul Roderick. Iulia îl recunoscuse imediat și începu interogarea: cum îl cheamă, de ce e aici, câți ani are și altele, de parcă era la poliție. Iulia s-a prezentat și a prezentat-o și pe Laura. Laura, observând că Roderick începea să devină deranjat și intimidat de întrebările Iuliei, o opri pe Iulia din vorbit:

- Iulia, cam exagerezi cu întrebările! spuse Laura făcând-o pe Iulia să tacă.

Între timp, regina se trezi și îl chemă pe prinț la masă, dar prințul nu mai era demult timp acolo. Îl mai strigă încă o dată pe nume și își ceru scuze pentru răutatea pe care o avusese seara precedentă. După câteva ore de căutări, regina își dădu seama că prințul nu mai era acolo. Se sperie și ordonă gărzilor să îl găsească pe prinț. Chiar și după trei săptămâni de căutări, prințul a fost de negăsit. Au căutat chiar și la orfelinat, dar din cauza zgârieturilor de pe fața lui, gărzile nu și-au dat seama că era el. Regina, care credea în zei, a început să se roage la Dumnezeu ca fiul ei să fie găsit, viu.

Au trecut ani buni de când prințul a fugit de la palat. A împlinit șaisprezece ani. Deși, a avut multe oportunități să plece, a refuzat. Îi plăcea mult viața simplă și nu doar asta, nu voia să o piardă pe Laura.

Într-o zi oarecare, Roderick o chemă pe Laura în curtea orfelinatului din cauză că aflase de boala de care suferea Laura.

- Salut, Laura!
- Salut! De ce m-ai chemat?
- Am vrut să-ți spun ceva... De ce nu mi-ai spus niciodată că tu ai vreo boală, că tu ai un vis pe care îl consideri „imposibil”... de ce?

- Tu de unde știi toate astea?! Bine, nu ți-am spus pentru că am crezut că o să te îndepărtezi de mine. Cum au făcut alții... Inclusiv părinții mei...
- De ce așa face așa ceva?! Nu sunt genul acela de persoană!
- Și da, acela era și este visul meu... dar cred că o să rămână doar un vis... Nu prea am un viitor strălucit. Peste doi ani, oricum suntem obligați să plecăm de aici...și după... ce ne facem?
- De ce ai spune asta?! Nu e adevărat! Și chiar dacă ar fi, promite-mi că o să încerci să devii actriță de renume, nu contează la ce vârstă.
- Și dacă nu reușesc? Atunci ce mă fac?
- Doar promite-mi!
- Fie, îți promit!

În timp ce Laura învăța, Regele din Regatul Argintului află de existența prințului și de locul unde se află acesta. Din pricina că regele din Regatul Argintului și Regina din Regatul Aurului erau rivali, au inclus și fiul reginei în lupta acestora. Regele a trimis un zmeu la orfelinat și i-a ordonat să-l omoare pe prinț. Zis și făcut, în acea noapte, zmeul intră tiptil în camera lui Roderick și îl ucise.

A doua zi, orfelinatul a aflat, și nu peste mult timp, află și regina că acel Frederik era chiar fiul ei. Aceasta s-a simțit cumplit. Laura se simți atât de tristă, încât a început să învețe zi și noapte pentru a reuși să se țină de promisiune.

După moartea lui Roderick, orfelinatul nu prea a mai fost la fel. A devenit mai rece. Iulia nu mai avea despre cine să vorbească, iar Laura devenise cea mai deșteaptă fată din orfelinat.

Când Laura a împlinit 18 ani, aceasta a fost observată de un regizor de film. A jucat în mai multe filme. A devenit foarte apreciată. Regina, în semn de mulțumire, a plătit pentru operația ei, care a vindecat-o. Căci despre rege și zmeu, probabil ard în infern.

Mama lui Roderick credea că fiul ei e un înger care o veghează mereu. Regina nu mai crede în zei. Ceea ce, era mare lucru...

Sfârșit!

Fata mamei

Stelea Melissa Maria

Palatul Național al Copiilor

Prof. Stancu Alina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti, trei fecioare, a căror mamă plecase la stele de când erau la o vârstă fragedă. Fiecare dintre ele primise un dar când împlinise treisprezece ani. Cea mai mare avea o voce minunată, care fermeca oamenii și împlânzea fiarele. Cea mijlocie putea coase veșminte și tapiserii ca de crai. Însă mezina, Ana, avea de acum șaisprezece ani, dar darul său nu se arătase.

Măcinată de acest lucru și apăsată de moartea mamei sale, se decise să plece în lume, cu speranța că va găsi un răspuns. Își luă cele trebuitoare, își puse cojocul rămas de la mama sa, își luă rămas-bun de la surorile sale și porni la drum.

Merse ce merse, până când ajunse la un sat ce se afla sub atacul unui dragon, care sufla flăcări și ardea tot ce-i stătea în cale. Oamenii fugeau speriați, iar câțiva cavaleri aruncau o ploaie de săgeți asupra creaturii. Însă Ana observă că dragonul căuta ceva, iar privirea îi căzu asupra pietrei strălucitoare din cel mai înalt turn. Numai că aceasta nu era o piatră, ci un ou. Când creatura o văzu se năpusti către ea, însă fata rămase neclintită, întinzându-i, cu un zâmbet blând oul. Atunci dragonul se opri și grăi:

- Fata mamei, tu ai fost singura care mi-a înțeles suferința. Îți mulțumesc că mi-ai înapoiat oul, pentru a putea și eu să am grijă de pruncii mei. Iată, îți ofer un solz cu care mă poți chema când vei avea nevoie.

După ce îi mulțumi, Ana puse solzul la loc sigur și porni din nou la drum. Mai merse ce mai merse, până când ajunse în mijlocul unui camp de luptă. Oamenii erau triști și obosiți, semn că se războiau de mult. Întrebând de ce, un soldat îi spuse:

- Domniță, cei trei împărați, odată frați, sunt acum înstrăinați, deoarece fiecare crede că ceilalți doi l-au trădat, însă adevărul e altul. Noi nu am avut pace de șapte ani și nu mai vrem să fim dușmani.

Auzind acestea, Ana își croi drum până la cei trei împărați, care se luptau cel mai aprig dintre toți.

- Ce caută o fetiță ca tine aici? îi spuse unul dintre ei furios.

- Măriile Voastre, grăi Ana, știu că sunteți învrăjbiți de mult, dar ați fost păcăliți. Ați fost trădați de sfetnicii rău voitori, nu de frații voștri. Lăsați ura, căci acolo unde oamenii lucrează împreună, orice greutate e ca o pană.

- Bine ai vorbit, fata mamei! îi răspunse un alt împărat. Îți mulțumim că ne-ai deschis ochii, iar ca răsplată îți dăruim cel mai viteaz cal al nostrum, să te ajute în continuare.

Mulțumindu-le, Ana porni iarăși la drum. După trei zile și trei nopți, întâlni o bătrână ce tremura de frig.

- Ce cauți singură aici, măicuță? întrebă ea îngrijorată.

- De acum voi fi singură tot mereu, fiindcă mi-am pierdut fiica și nu mai am un scop în lume.

Auzind acestea, Ana încercă s-o aline. Îi oferii cojocul primit de la mama sa și-i povesti de o amintire frumoasă pe care o avea cu dânsa. Bătrâna parcă întinerea cu fiecare vorbă, un zâmbet blajin înflorindu-i pe chip.

- Fata mamei, tu mi-ai alinat suferința, iar acum poate-ți voi fi și eu de ajutor, căci sunt o zână care a văzut toate colțurile lumii și a cutreierat în lung și-n lat. Neamul tău are o binecuvântare și un blestem, iar în spatele lor, ca în spatele tuturor nenorocirilor, stă omul cu șapte fețe.

- Omul cu șapte fețe? repetă Ana.

- Da, el este cel care a furat oul de dragon și a întors împărații, unul împotriva celuilalt. Însă tu ai puterea de a-l opri.

Atunci, Ana își dădu seama că avusese un dar tot timpul. Cu mai multă încredere, porni să-l înfrunte pe omul cu șapte fețe. Traversă șapte mări și șapte țări călare pe armăsar, însă, când ajunse la palatul acestuia, văzu că era înconjurat de un zid enorm. Pe când se gândea cum să facă, își aminti de solzul de dragon. Creatura arse zidul până la temelii și, urându-i noroc Anei, își luă zborul.

- Cine are curajul de a mă înfrunta? zise omul cu șapte fețe. Oricine ar fi, să știe că sabia mea e cea mai puternică și pot aduce cele mai rele suferințe!

- Sunt Ana, fata mamei, cu darul de a vindeca suflete și a uni inimi, grăi aceasta sfidătoare. Știu că cuvintele sunt mai puternice ca sabia, că iubirea îndură orice suferință și că binele va triumfa mereu împotriva răului!

Spunând acestea, își uni inima cu cea a omului cu șapte fețe, astfel încât toate vrăjile sale pieriră, iar fețele sale dispărură, rămânând doar cea adevărată, care era plină de frică și regret.

- Știu că ai fost un om trufaș, dar sunt aici să ofer iertare, nu judecată, îi spuse Ana, întinzându-i o mână.

Atunci, omul cu fața adevărată începu să plângă și promise că va îndrepta tot răul pe care îl făcuse.

În sfârșit, mulțumită și eliberată, Ana se îndreptă spre casă, unde o întâmpinară surorile sale. De atunci, a cutreierat lumea, vindecând suflete și unind inimi, iar dacă n-o fi murit, o mai face și azi.

Tărâmul Dreptății

Brînzan Nicoleta Cătălina

Liceul Energetic Craiova

Prof. Șerban Alina

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat, un regat impunător, numit Regatul Dreptății. Acesta se întindea de la Grota Dragonilor, până la magnificul Lac de Sticlă, înconjurat de flori multicolore, cu brazi de un verde crud, unde au locuit în tihnă Lebedele de argint.

În acest ținut fabulous, în Regatul Dreptății, Dumnezeu a decis să aducă zâmbetul pe buze împăratului Honorius și împărătesei Teofana printr-un dar divin, mult așteptat de către cei doi de ani de zile, venirea pe lume a prințesei Speranța.

Acest eveniment a fost sărbătorit în întreg regatul cu mare fast. Dar, anii au trecut și prințesa Speranța a crescut rapid, fiind de o frumusețe rară, încât nu puțini au crezut că Soarele și Luna sunt adevărații săi părinți. Părul ei de un galben-auriu, asemenea razelor de soare, ochii ei de un albastru-celest și buzele ei trandafirii au făcut-o să pară o zână desprinsă din rai.

Însă, când a ajuns la vârsta de douăzeci și doi de ani, împăratul și împărăteasa au decis împreună cu fiica lor, Speranța, că a venit momentul să-și găsească alesul inimii.

Astfel, pețitorii din toată lumea s-au perindat pe la castelul împăratului pentru a se dovedi vrednici să o ia de soție pe pe Speranța, însă niciunul dintre aceștia nu au reușit să intre în grațiile prințesei întrucât alesul inimii sale trebuia să dețină următoarele calități: să fie curajos, perseverent, harnic, altruist și inteligent.

Dar într-o zi, un băiat sărac a trecut pe lângă castelul împăratului și a decis să-și încerce norocul, auzind că împăratul caută pentru fiica sa un soț. Străjerii și boierii, văzându-l așa de ponosit îmbrăcat, au început să râdă de el și să-i spună să plece de

unde a venit pentru că se va face de rușine. Dar Serafim nu i-a luat în seamă, a pășit pe treptele palatului, ridicându-și semeț capul și prezentându-se în fața împăratului i-a spus :

- Mărite Împărat, sunt în stare să fac orice îmi poruncești dacă binevoiești să mi-o dai pe prințesă drept soție!

- Ei bine, a răspuns împăratul, dacă ești sigur că vrei să încerci, va trebui să treci peste cele două probe, ca și ceilalți pretendenți! Va trebui să-mi aduci Rubinul ascuns în Grota Dragonilor, păzit strașnic de către Dragonul de Foc, și Oul de argint al Lebedelor de argint, ce plutesc în tihnă pe Lacul de Sticlă. Ai timp până apune soarele de trei ori, în caz contrar, ți se va tăia capul!

Zis și făcut. Serafim, copleșit fiind de frumusețea prințesei Speranța, i-a răspuns hotărât:

- Voi aduce tot ceea ce mi-ai poruncit, așa să mă ajute Dumnezeu!

Împăratul surâse viclean, pentru că știa că își dorea nespus de mult acele două lucruri cu un scop: rubinul l-ar face cel mai bogat împărat din ținut, iar ingerarea substanței magice din Oul de argint i-ar aduce viața veșnică. Până atunci însă, niciun pretendent la mâna fiicei sale nu s-a mai întors din Grota Dragonilor, fiindcă au devenit victime sigure ale dragonilor, care ucideau orice drumeț se încumeta să le calce tărâmul înspăimântător.

A doua zi, cum s-au ivit primele raze de soare, Serafim a plecat să caute Rubinul. A mers el ce a mers și a ajuns la Grota Dragonilor, unde a reușit să se strecoare subtil ca un fulg, și, curajos fiind, să treacă printre cei doi dragoni adormiți. Însă, când a ajuns lângă al treilea dragon, cel mai fioros dintre ei, Dragonul de Foc, cel care păzea strașnic Rubinul, a auzit o voce puternică, ca un tunet:

- Cine a cutezat să-mi deranjeze somnul? Hei, muritorule, cum ai îndrăznit să intri pe tărâmul meu să-mi iei Rubinul? Nu ai auzit

că toți cei care au cutezat să pășească în Grota Dragonilor au sfârșit tragic?

Atunci Serafim, isteț fiind, a decis să realizeze o înțelegere cu Dragonul de Foc, în urma căreia dragonii vor avea libertatea de a zbura oriunde în ținutul Dreptății, cu condiția să nu mai provoace daune. Serafim i-a mărturisit că doar ducând împăratului Rubinul o va putea lua pe prințesă de soție și le va putea reda libertatea dragonilor, care datorită daunelor provocate în ținut au fost izolați în acea grotă, la decizia împăratului Honorius.

- Bine, omule, sunt de acord, dar dacă nu-ți vei respecta înțelegerea, vei plăti cu prețul vieții!

Serafim a plecat mulțumit că a reușit să-l înduplece pe Dragonul de Foc și să-i ia Rubinul, parcurgând triumfător prima probă.

Încrezător și perseverent, a pornit apoi spre cea de-a doua probă, spre Lacul de Sticlă. În drumul său labirintic spre Lacul de Sticlă, Serafim a trecut prin Pădurea Întunecată. Acolo s-a întâlnit întâmplător cu Sfânta Duminică, o bătrânică pe care a ajutat-o să treacă un pârau. Drept răsplată pentru altruismul său, aflând că băiatul trebuia să ajungă la Lacul de Sticlă pentru a putea obține Oul argintiu, care îi aducea viața veșnică celui care l-a ingerat, l-a sfătuit să nu privească spre lac pentru că va orbi. Pentru a obține Oul de argint, Sfânta Duminică i-a spus modul în care poate să o ademenească pe Lebăda de argint cu pană neagră pe aripa dreaptă, aceasta fiind singura care făcea doar o dată la șapte ani un ou de argint. Însă acel ou era păzit strașnic de această Lebădă de argint. Singurul moment în care și-ar putea părăsi cuibul, în care se afla Oul de argint, ar fi momentul în care i s-ar oferi drept hrană boabele de ovăz argintii, preferate, pe care bătrânica i le-a oferit în dar.

Când Serafim a ajuns lângă lac, s-a îndreptat spre Lebăda de argint cu pană neagră pe aripa dreaptă, căreia i-a adus boabe de ovăz argintii, aceasta părăsindu-și cuibul pentru hrana preferată.

Astfel, el a putut să-i sustragă Oul argintiu cu puteri magice și a plecat fericit spre palatul împăratului, însă nu înainte de a-i mulțumi Sfintei Duminici pentru sfaturile și ajutorul benefic pe care i le-a oferit.

După ce a ajuns la palatul împăratului, Serafim i-a înmănat triumfător acestuia Rubinul și Oul de argint, iar împăratul, uimit de vitejia și perseverența tânărului, a decis să-și respecte înțelegerea și i-a dat-o pe fiica sa, Speranța, drept soție și jumătate din împărăția sa.

Nunta tinerilor a ținut trei zile și trei nopți, la care au participat toți locuitorii ținutului și toate vietățile magice, care s-au bucurat alături de tinerii însurați.

După nuntă, Serafim și-a respectat promisiunea făcută dragonilor, lăsându-i să zboare liberi peste întreg ținutul, aceștia nemaiprovocând daune în Regatul Dreptății.

Și astfel, Serafim și Speranța au trait fericiți până la adânci bătrâneți, alături de cei trei copii frumoși și isteți ai lor.

Margareta din Ceruri

Oprea Flavia Mikaela

Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

Prof. Zgreabăn Eugenia

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, pe când Soarele și Luna nu erau încă despărțiți de timp și dansau împreună pe cerul înstelat de le luau foc picioarele și li se înroșeau obraji până când ameteau celelalte planete, pe când răutatea nu reușise încă să distrugă ultima fărâamă de bunătate din oameni, era un regat mult îndepărtat, ascuns sus în adâncurile cerului, pe unde puteai să calci norii în picioare și să culegi stelele cu mâna, să ți le

pui la gât mărgele. Acolo sus, printre îngeri, guvernau bunătate, sinceritatea și omenia, iar peste acest pământ sfânt, stăpânea un împărat cu părul alb ca spuma laptelui și ochii gri ca ceața norilor, împreună cu soția sa, amândoi cu inimi bune și sincere, de le străluceau sufletele și făceau lumină printre nemuritori. Peste acest regat s-a lăsat, totuși, o nenorocire, împărații nu aveau niciun copil. Dar fericirea care le ghida viețile și din recunoștință pentru Dumnezeu că i-a așezat într-un asemenea loc binecuvântat, n-au putut niciodată vărsa măcar o lacrimă, deși acesta era singurul lucru care le întuneca încet sufletele.

În ajunul Zilei Împăraților, sărbătoare importantă pentru poporul Cerului, unde avea să se cânte și să se ospăteze pentru trei zile și trei nopți, împărăteasa se plimba liniștită prin grădinile palatului, cântând prin cenușa deasă a norilor. Și cum mergea ea zâmbind, zări pe cer o adunătură de stele care nu era obișnuită locului, iar atunci stelele au început a dansa și a se învârti până când au luat forma unui prunc, o fetiță cu ochii mari și părul lung. Regina, întristată, a întins mâna spre fruntea copilei din stele, iar aceasta a apucat să strige „Mamă!”, iar apoi stelele au început din nou a dansa și a se învârti, până au luat forma unei bile mari de lumină, ce a plutit ușor spre împărăteasă. Chiar atunci, sub ochii ei, sfera de energie s-a rupt în trei bucăți și au căzut toate în trei colțuri diferite ale lumii. Biata de ea, regina, nu s-a mai putut stăpâni, a căzut în genunchi, iar din ochii ei au început să apară șiroaie de lacrimi încărcate cu tristețe, amar și dor. A plâns și a plâns de a cutremurat măruntaiele pământului și a speriat întregul popor al Cerului, iar atunci lacrimile ei au umplut norii și i-au îngreunat, până când s-au rupt și a curs pentru prima dată pe Pământ apă. Din ea au apărut atunci printre muritori, mările și oceanele.

Mult timp de atunci au trăit în mâhnire soții împărați, iar împreună cu ei, tot poporul Cerului. Soarele și Luna nu mai puteau trăi în atâta tristețe și durere, iar din compasiune pentru regină,

fiecare a vărsat câte o lacrimă care s-au unit cu ale ei și au căzut pe Pământ cu atâta putere de au spart cerul și au lăsat dâră de foc printre nori. În locul în care bila de foc a atins pământul, s-au înălțat timide, o puzderie de plante nemaivăzute, viu colorate, de câte și mai câte forme și mărimi, de nu îți puteai imagina. Din ea au apărut atunci printre muritori florile. Dar una singură ieșea în evidență prin simplitatea sa, căci dacă-i vorba, simplitatea ne face diferiți de ceilalți, iar aceasta era margareta. Albul ei imaculat, de culoarea unei zăpezii proaspăt așternute, care strălucea ca mătasea în lumină, le-a atras atenția până și împăraților din Ceruri.

Trei anotimpuri au trecut peste micuța margaretă, unele plante au căzut, altele s-au ofilit și, în cele din urmă, au murit, doar ea a rezistat, cu o putere de fier și un curaj neasemănat. După tot acest timp, floarea a crescut și din ea a ieșit o micuță fată. Avea părul lung de culoarea celei mai strălucitoare perle, iar în ochii săi mari și gri încăpea tot universul și puteai să citești toate constelațiile. Acesta era darul Soarelui, al Lunii și al stelelor pentru împărați, iar aceștia din urmă au numit-o Margareta din Ceruri. Mare bucurie a fost pentru tot poporul Cerului când au văzut că din atât de multă tristețe și durere a ieșit o fetiță, copilul regilor. Degeaba s-au încântat totuși, căci dacă-i un blestem de care nu pot scăpa oamenii Cerului, acesta este că ei nu pot coborî în veci pe Pământ.

Au căutat ani de zile stăpânii Cerului, în orice chip să ajungă la prințesa lor, dar în zadar. În vremea când Margareta împlinise deja vârsta majoratului, împăratul, cu inimă grea, dă de veste în tot regatul că cel care îi va aduce fata acasă, i-o va lăsa de nevastă și îi va da toată împărăția sa. Mulți feciori s-au arătat, care de care mai viteaz și mai vrednic, dar numai unul mai mic și mai firav, mezinul unei vrăjitoare, a făcut un pas în față și a grăit:

- Dragi împărați, eu nu am venit aici pentru averi sau înșurătoare, căci cel mai important este să fie prințesa teafără! Mi-a

povestit mama că acum mult timp, înainte să fiu eu pe aceste pământuri, dragă regină, ai văzut o sferă de lumină orbitoare care s-a rupt și a căzut mai apoi pe Pământ în trei colțuri diferite. Eu cred că atunci s-a creat o ruptură, cu fiecare bucată de lumină, o trecere între cele două tărâmură, cel al Cerului și cel al Pământului. Dați-mi voie să văd dacă greșesc și nu o să vă pară rău, dragi împărați!

- Aceasta să fie oare cheia?... Cât de aproape am fost mereu, dar nu am știut să caut, a spus împărăteasa cu tristețe.

- Du-te, micule vrăjitor, ia tot ce ai nevoie și adu-ne fata acasă! a zis împăratul mulțumit.

- Să aveți încredere, o să mă întorc doar cu prințesa la braț! a strigat băiatul alergând spre ieșire, lăsând în urma pe cei doi împărați veseli și încrezători.

A luat un cal bun, merinde pentru drum și a plecat micul vrăjitor, vesel că o va aduce pe prințesă acasă. Merse ce merse și ajunsese la prima trecere. Acolo îl aștepta zâmbind o babă care se apropie de el și zise:

- Înțelept ai fost, micule vrăjitor, să vii aici, dar nu este aceasta calea, mai caută! Ia în schimb, acest flaut sigur te va ajuta mai târziu! a spus baba.

A luat flautul, a mulțumit, a dat politicos bună ziua și a plecat micul vrăjitor, vesel că o va aduce pe prințesă acasă. Merse o bucată bună de vreme, până când găsi cea de-a doua trecere, acolo îl aștepta o femeie cu zâmbetul larg pe buze. Aceasta se apropie de el și spuse:

- Înțelept ai fost, micule vrăjitor, să vii aici, dar nu este aceasta calea, mai caută! Ia în schimb, această plăcintă gustoasă, sigur te va ajuta mai târziu! a spus femeia.

A mulțumit, a dat bună ziua și a plecat micul vrăjitor, vesel că o va aduce pe prințesă acasă, îndesând plăcinta în traistă. Mai bine de două zile a petrecut băiatul pe drumuri, încercând să găsească ultima trecere, era ultima lui șansă. Se simțea descurajat,

dar a continuat să meargă vesel, cu căluțul său de încredere alături, cântând la flautul cel frumos pe care îl primise. Găsi după atât de multă căutare, ultima cea de-a treia ruptură. Acolo întâlni o fată care stătea gânditoare pe un bolovan. După ce băiatul o atinge ușor pe umăr, fata se dezmeticește și zice:

- Înțelept ai fost, vrăjitorule ,să vii aici... Eu te știu, te-ai întâlnit și cu surorile mele înainte, dar eu nu sunt ca ele! Mie îmi place muzica, ce ai de gând să faci? zice fata morocănoasă.

- Muzică zici? Am să îți cânt îndată! Și scoate micul vrăjitor din traista sa, flautul primit, la care a cântat apoi ,cu atât de multă patimă și dăruire, că a uimit-o pe fată de a început să aplaude.

- Îți mulțumesc că mi-ai cântat, dar după ce pleci tot singură rămân... spune fata cu tristețe.

- Am să îți las atunci căluțul meu de încredere! El îți va ține de urât!

- Ce darnic ești, micule vrăjitor, sigur ai un motiv bun pentru care faci toate acestea! Dă-mi și plăcinta aceea pe care o ai în traistă și am să te las să treci! spune hotărâtă fata.

Lasă băiatul plăcinta, mulțumește, dă bună ziua și a pleacă micul vrăjitor, vesel că o va aduce pe prințesă acasă. Merge mai departe la pas, spre lumea muritorilor, căci tot ce a primit a dăruit și el la rândul său. Mult a căutat băiatul grădina de flori a Margaretei, dar până la urmă a găsit-o după lungi cercetări. A fost uimit de mulțimea de plante viu colorate și miresme care îl aștepta, dar margareta i-a atras cu adevărat atenția. Acesta se apropie încet de ea, cu greu reuși să spună ceva, căci frumusețea ei îl împietri pe băiat pentru un moment.

- Eu sunt vrăjitor, trimis de părinții tăi, împărații Cerului, să te aduc acasă! spune curajos micul vrăjitor.

- Ce bazaconii spui acolo? Lasă-mă în pace și vezi-ți de treabă! zice hotărâtă fata. Băiatul putea vedea în glasul ei o putere și o determinare aparte.

- Ce aş putea să fac ca să mă crezi? Nu mă pot întoarce acasă fără tine!

- Încearcă să scapi de dihania care tot dă târcoale grădinii mele şi am să mă mai gândesc.

- Îndată!

Micul vrăjitor nu ştia ce urmează, dar a aşteptat calm împreună cu margareta sa până s-a arătat bestia. Dintr-o dată se auzi un zgomot puternic, parcă ceva era smuls din adâncurile Iadului şi forţat să vină la suprafaţă. Atunci apărură o creatură nemaivăzută, un lup cu trei capete dar cu corpul unui şarpe. Dihania urla din toate cele trei guri mari ale sale, pline de sânge şi începu să se târască rapid spre băiat. Margareta şi vrăjitorul se dădură de trei ori peste cap înainte, iar cel din urmă se transformă într-un crin alb imaculat de culoarea stelelor. Aşteptă ceva timp într-un colţ umbros, unde întinericul îl putea salva, iar vântul tăia orice suflare. Când bestia era într-un moment de neatenţie, vrăjitorul se dădu de trei ori peste cap îndărăt, îşi luă din nou forma umană şi lovi creatura cu un descântec învăţat din bătrâni.

„Piatră să fii cenuşă să cazi,

Puterea să-ţi iasă prin fălci şi obraji.”

Cu fiecare cuvânt o bilă mare de lumină se ridică şi atacă bestia cu puterea a o mie de stele. De şapte ori spuse băiatul vraja, iar dihania se transformă în cenuşă şi o aruncă în toate cele patru zări ale lumii, ca nu cumva să se mai găsească.

- Acum mă crezi? întreabă vrăjitorul fata.

- Te cred! spune fata zâmbitoare.

Şi se întoarce micul vrăjitor în împărăţia Cerurilor, aşa cum promisese, cu prinţesa la braţ. Mare bucurie a fost când au putut împăraţii să îşi ia pentru prima dată fata în braţe, dar şi mai bucuros a fost vrăjitorul când s-a căsătorit cu ea, căci trei zile şi trei nopţi a sărbătorit întregul popor al Cerului.

Și cei doi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, iar eu zic că mai trăiesc și azi, căci erau nemuritori!

Iar cine nu mă crede, să întrebe vântul, căci numai el a mai fost p-acolo!

Prințesa Roua

Pîrvu Andreea

Colegiul Național „Elena Cuza” Craiova

Prof. Trincă Ileana

A fost odată ca niciodată o prințesă pe nume Roua care avea un păr bălai și lung, încât atunci când mergea atingea pamântul.

Era de o frumusețe rară, avea ochii verzi ca de smarald, pielea o avea albă și catifelată, buzele de un roșu trandafiriu. Era atât de frumoasă și muncitoare că îți era drag să o privești.

Locuia într-un castel înalt și vechi și, atârnat de acesta, șiraguri de iederă, parcă îmbrățișau castelul.

Roua locuia împreună cu cele două surori rele ale sale, care nu o iubeau și nu o prețuiau pentru munca depusă. Acestea o urau, deoarece după moartea părinților ei, ea a primit o putere, să aducă ploaia. Părinții au ales-o deoarece o vedeau cea mai responsabilă, iar de atunci surorile ei o porecliseră Roua. Ele erau invidioase deoarece nu primiseră și ele o putere și de aceea se comportau urât cu ea.

Așa că într-o zi, Roua s-a hotărât să plece din castel și să își găsească o noua casă și familie.

Înainte să plece, și-a pregătit un sac cu merinde punând în el trei felii de pâine și trei sticle cu apă.

Când a pornit la drum, ea a luat-o pe o cărare, gândindu-se că o va duce la o casă unde locuia cineva.

Mergând mult, Roua ajunsese pe un deal și din vârful acestuia privi împrejurimile, spunându-și că poate va zări o colibă, dar în schimb văzu o peșteră din care se zărea o lumina caldă.

Grăbindu-se, ajunsese în fața peșterii și își luă inima în dinți și intra.

Lumina era din ce în ce mai aproape și când a ajuns, un dragon uriaș cu șapte capete își făcea apariția. Avea niște aripi mari, zimții amenințători erau deschiși pe spatele solzos al acestuia, iar ochii erau de un roșu aprins ca lava unui vulcan care urma să erupă. Dragonul, vânzându-l pe față, se repede la ea și o întreabă ce caută în peștera lui.

Fata speriată, răspunde cu vocea tremurătoare că ea a văzut o lumină aprinsă și a crezut că locuia cineva uman acolo. Auzind acestea, dragonul îi zisese că poate rămâne mai ales că era ora mesei. Acesta se aștează cu ghearele lui ascuțite și o prinde de hăinuță, dar din greșeală o scapă. Prinzând momentul, Roua începe să alerge pentru a ieși din peșteră. Dragonul furios își deschide gura și începe să scuipe foc, dar fata scăpase.

Obosită, se așează pe un bolovan și își deschide sacoșa cu mâncare, își ia de acolo cele trei felii și le înfulecă cu poftă, apoi bea o sticlă cu apă din cele trei. După ce a terminat, a pornit la drum și s-a asigurat că nu mai intră în nicio peșteră.

Din nou a mers foarte mult și, într-un final, a ajuns la capătul Turciei. Acolo se găsea un palat de aur, iar acoperișul acestuia era făcut numai din pietre prețioase. Ciocăni ușor la ușa gigantică, care arăta ca o ciocolată și care se și deschise. Înăuntru, aproape totul era făcut din aur, iar în mijloc un tron pe care ședea un rege, cu o față aspră și dură, care o privea pe Roua amenințător.

Roua îi spune de ce ajunsese până aici și ce dorea. Auzind, regele lacom nu o primește, spunându-i că nu vor avea loc amândoi în palat și mai ales că el are nevoie de spațiu pentru a se desfășura. Fără prea multe așteptări Roua pleacă dezamăgită.

Acum trebuia să traverseze o mare, un deal și o vale pentru a ajunge în alt loc. Ea se oprește din nou și bea celelalte două sticle de apă, iar apoi urcă un munte înalt plin de zăpadă de doi metri ajungând la o cabană făcută din lemne solide. Intrând, un scaun făcut din metal și câțiva zimți erau în mijlocul sălii, iar pe el stătea un viking îmbrăcat în blănuri de animale.

Pe podea era întins un covor făcut din blană de urs polar bătrân cu dinții ascuțiți și îngălbeniți parcă găsiți din epocile străvechi. Din nou, fata îi spune de ce a venit, iar acesta îi spune că o primește cu mare drag,

dacă poate să îl învingă la o bătălie cu topoare care va dura trei zile și trei nopți și să aducă o bucată de carne proaspătă de urs polar. Fata, rușinată că nu poate să facă toate lucrurile cerute, pleacă fără să mai spună nimic. Obosită și supărată că nu își găsise o locuință și o familie, se gândi că va renunța și se va întoarce la surorile ei neserioase.

În timp ce mergea, o mică ființă îi aparui în cale. Era o zână care avea două aripioare mici, subțiri și firave cu care dădea din ele. Aceasta o încurajează să nu renunțe deoarece era păcat să se întoarcă acasă după tot drumul parcurs până aici.

Roua își făcuse curaj din cauza vorbelor oferite de zână și se întoarse la planurile pe care și le făcuse. Porni din nou la drum și de data asta ajunse în Scoția.

Priveliștea era pustie și cu multa verdeață. În depărtare, se zărea o casă înaltă și dărăpănată, dar de data aceasta, Roua, chiar dacă voia să renunțe, deoarece se gândea că nu va locui nimeni acolo, ea nu renunță. Ajungând acolo, nu mai stătu pe gânduri și intră.

Înăuntru, un parfum de flori plutea în aer și, în mijlocul camerei, un leagăn înflorat își făcea apariția, iar pe el o elfiță cu aripi stătea și cânta melodii calde.

Aripile ei luceau în lumina soarelui arzător, rochița ei era făcută din flori roz și mov, ochii ei erau blânzi și căprui, parcă te privea o căprioară, iar părul ei era brunet ca cenușa focului.

Ea o salută pe Roua și o întreabă ce o aducea pe aici. Roua îi explică și ei aventura pe care o avusese, iar aceasta îi zise că o va primi cu mare drag, cu condiția să facă să plouă de fiecare dată când florile vor fi uscate și vor avea nevoie de apă. Picătura aflate de povestea Rouăi și de aceea îi ceruse acest lucru.

Roua era tare fericită că își găsise o casă și o familie iubitoare deoarece Roua i-a zis Picăturii că va face ce i-a cerut dacă și ea o va iubi și o va prețui.

Așa că amândouă au trăit fericite împreună până la adânci bătrâneți.

Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea!

Dragul meu jurnal,

Pavel Maria

Clubul Copiilor Sector 6

Prof. Mona Ancuța IONESCU

13 aprilie 2025

Iată, a mai trecut o zi din viața mea sclipitoare de regină. Nu, nu am stat cât e ziua de lungă pe un tron comod, dând ordine fără sens. Prefer experiențele mai palpitante.

Ziua mea a început la 9:50, când am ajuns pe front. Bombardamentele începuseră devreme, iar pe teren zăceau sute de răniți, unii fără suflu. Mi se rupea inima la vederea atâtor tineri care nu au apucat să își trăiască viața. Războiul le-a răpit șansa să își creeze o familie, să experimenteze noi sentimente. Mintea mea era inundată de furie pentru armata inamică.

La ora 5 am început, alături de colegele mele, să încercăm să le mărim speranța la viață soldaților. Multe dintre răni erau fatale, iar rănile superficiale care au avut timp să se infecteze erau aidoma de periculoase. M-am străduit să fiu cât de atentă și blândă cu puțință. Cu toate acestea, nu știu cât am să mai îndur să văd persoane care se sting fără să își ia rămas bun de la familie, prieteni.

După 10 ore de schimbat pansamente și îngrijit răni, am avut nesăbuita idee să ies pe teren. Era o vreme atât de frumoasă! Soarele blând îmi încălzea pielea, iar o briză slabă și răcoroasă de vânt îmi bătea fața, fluturându-mi părul. Am tras adânc aer în piept, lăsând aerul proaspăt să îmi inunde plămânii și să-mi amețească simțurile. Florile sălbatice dădeau atmosferei o miresmă dulce, euforică. Pentru un moment dureros de scurt uitasem că mă aflu pe front, dar aveam să îmi amintesc curând.

Deodată, am auzit sunetul familiar de pistol, iar al doilea lucru pe care îl știam era că stăteam întinsă pe iarba moale, sângerând puternic din piciorul stâng. Durerea era cumplită, inimaginabilă, de

parcă mușchii îți erau sfâșiați pe rând. Glonțul abia dacă mi-a atins gamba, rana fiind superficială, dar fatală dacă sângerarea nu era oprită. Aș fi vrut să alunec în calma stare de inconștiență și toată durerea ar fi dispărut. Nu, mi-am spus. O regină nu poate să moară astfel. Până la urmă, aveam cunoștințe în medicină și am fost instruită ce să fac în astfel de situații.

Acestea fiind zise, mi-am rupt uniforma de asistentă, improvizând o fașă. Am început să îmi înfășor rana încet, cu mâini tremurânde. Eram conștientă de faptul că încă mă aflu pe teren, dar pentru mine, timpul se opri. Mi-am înfășurat stângaci piciorul și m-am ridicat. Am făcut doi pași nesiguri care au durut cumplit, însă aveam o convingere care mă îmbărbăta; nu aveam să mor. Am mers astfel, mai mult țopăind, înspre ascunzătoarea asistentelor, grăbind treptat pasul.

Odată intrată în ascunzătoare, toți ochii s-au ațintit asupra mea și a răni mele, iar asistentele s-au îngămădit în jurul meu. Am fost asaltată de întrebări și glasuri curioase care veneau din toate direcțiile, amețindu-mă. Îți mărturisesc, dragă jurnal, colegile mele nu sunt cele mai blânde, dar sunt cu siguranță bune la suflet.

Soțul meu, Carol, a fost alertat și a ajuns la mine într-o suflare. Era orbit de furie și grijă pentru mine și ceea ce el numește „pasiunea mea pentru război”. M-a rugat să vin înapoi în capitală, să fiu tratată la un spital mai performant. I-am explicat că rana este superficială, iar eu am încredere deplină în colegile mele. Nu a vrut să asculte, dar m-am încăpățânat.

Procedura a fost lungă și incredibil de dureroasă. Asistentele au cusut rana cu grijă și au înfășurat piciorul la loc. Această întâmplare mă va ajuta cu siguranță să îi înțeleg mai bine pe soldații răniți.

Acum sunt acasă, întinsă în pat. Carol mi-a spus să nu pășesc afară din casă timp de 30 de zile, timp absurd de lung. Cu toate acestea, el este rege și se folosește din plin de acest titlu. Dar și eu

sunt regină. Nu orice regină, ci regina Maria. Vreau să revin pe front cât mai curând. Știu că există soldați cu răni mult mai grave ca mine, care au nevoie de ajutorul meu.

Îți mulțumesc că m-ai ascultat, dragul meu jurnal. Îți promit să te țin la curent.

Făt-Frumos Știe-Tot

Preoteasa Ștefan

Palatul Copiilor Pitești

Prof. Marineață Simona

Se spuie că odată ca niciodată, pe când coborau munții la vale să beie apă de izvor și broaștele jucau hora în jurul lacului; pe când se îndrăgeau urșii cu vulpile, de se îmbrățișau, mai de se sărutau, iară stelele coborau pe pământ să-și spele lumina în rouă, într-un mic sătuc, trăia un flăcău zdravăn la trup, dar cam ușurel la minte. Nu fiindcă ar fi suferit el de vreo prostie rară, ci pentru că citise atâtea basme, încât credea că eroii ies mereu teferi din orice încurcătură.

Așa cu capul plin de povești și inima de încredere, de mult plecat din casa părințească, ajunsse flăcăul într-un mic orașel, unde află că prințesa, fata împăratului de pe acele meleaguri, fusese răpită de un zmeu mare și viclean. Hotărî, astfel băietul că el o va salva.

Întâi, începu, cum știa că începe oricare basm, care se respectă, prin a căuta o babă gârbovită de ani, care să-i lese din înțelepciunea sa. Și cutreieră, căutând, întorcând tot orașul cu susul în jos, iară gărzile fură nevoite să-l dea afară din oraș. Se gândi totuși, Făt-Frumos, că n-are el nevoie de sfaturile nimănui, așa că se puse să caute o mârtoagă de cal, să-i deie jăratec să devină murg zburător și puternic. Căută ce căută și-l găsi, iară imediat s-apucă să împingă pe gâtlej, jăratec. Acestuia întâi i se făcură ochii cât cepele, apoi scoase fum pe nări, ca un balaur și căzu lat la pământ. Flăcăul, crezând că doar durează transformarea oleacă mai mult,

luă curelele de la opinci și își legă strâns calul în spinare, că doar nu era să-l lase pradă jivinelor.

Așa plecă Făt-Frumos spre turnul Zmeului. Și merse flăcăul cu calu-n spate, ba pe coline ușoare, ba prin văi adânci și ajunse la o pădure așa deasă că nu se vedea om cu persoană prin ea. Intrând în pădurice, se găsi înconjurat de trei haiduci răi la privire și urâți la chip.

– Ia, ce-avem noi aci? zise cel mai bătrân haiduc. Un băiet care-și ține mârtoaga în spinare.

– E calul meu fermecat, se răsti flăcăul. Doarme amu, dar și când s-o trezi, va fi mai rapid ca apa celui mai aprig râu și va zbura mai sus și mai ager decât cel mai puternic și destoinc șoim.

Când auziră vorbele flăcăului, haiducii izbucniră în hohote de râs, de le săltară căciulile de pe scăfârlii, înghiontindu-se și minunându-se de ce spunea băietul cu mârtoaga în spate. Dar flăcăul știa că în basme tâlharii sunt numai fum și praf în calea eroului, iară acesta nu are de ce să se teamă.

– Râdeți voi râdeți, tâlhari neisprăviți, dar eu sunt erou de poveste și nu mă tem de voi.

– Ai nu zău! Iar pe cal îl cari în spate să nu i se tocească potcoavele, zise altul râzând.

Și cum râdea ăl mai rotofei dintre ei, de-i cutremura burta ca piftia, se împiedică și prăvăli peste ceilalți doi pogorându-se la vale, ca pietrele la avalanșă. Speriați haiducii se dezmeticiră și plecară, crezând cu siguranță că e un blestem la mijloc.

– S-or fi speriat de calul meu fermecat, zise flăcăul și mângâie dărăbana de cal după urechi.

Și merse flăcăul cu calu-n spate, ba pe coline ușoare, ba prin văi adânci, până ajunse la pod, cu scânduri putrezite și cu frânghii roase de vreme, care scârțâia din toate încheieturile și care se clătina ușor peste o prăpastie. Când vru Făt-Frumos să facă primul pas, iaca apăru pe pod un căpcăun mare și slut la chip, cu părul de parcă-l pieptănase furtuna, ce strigă la flăcău:

– Hăăăă, Cine încearcă să treacă pe podul meu!

– Eu, Făt-Frumos, iară de nu vrei să pieri, te sfătuiesc să te dai din calea mea.

– Cu ce mă? izbucni râzând căpcăunul și arătă la brăul flăcăului, unde nu sta nici o scobitoare, darămite o sabie.

Se rușină un pic aventurierul, dar își aminti că în basme, eroul n-are nevoie de paloș, ci înfrânge orice rău doar cu pumnul și cu voinicia. Deci își umflă flăcăul pieptul și ridică pumnul:

– Cu voinicia-nainte, căci nu-mi trebe mie paloș! grăi și se năpusti la căpcăun.

Cu mâna lui gigantică, căpcăunul sări și el spre a-l prinde pe băiet, dar enorm cum era călcă pe o scândură șubredă ce se rupse sub greutatea sa și-și prinse într-ânsa piciorul gros ca un trunchi de brad. Și tipa orătania și se chiunuia din răspuțuri să scape, dar anapoda.

– Se pare că relele tale te-au cam prins din urmă, nelegiuitule, spuse flăcăul, și cu un salt voinicesc sări peste el, cu mârțoaga în spate, și continuă drumul.

Și merse flăcăul cu calu-n spate, ba pe coline ușoare, ba prin văi adânci, până ce ajunse, într-un final, la turnul Zmeului. Dar se opri, și-ntâia oară gândi flăcăul la bandiți, apoi la căpcăun și le puse cap la cap și-și dădu seama că fură numai două încercări. Într-o așa manieră, însă, nu se poate, într-un basm ca lumea. Așa că se-ntoarse pe drumul său spre a-și găsi și a treia provocare, nebăgând în seamă urletele de frică ale prințesei, ce se auzeau din turn. Căută Făt-Frumos a treia provocare, dar nu isprăvi nimic. Era de parcă toate orătăniile pământului dispăruseră.

– Unde s-au dus toate încercările din povești, zicea băietul cătrănit. Nu tu spâni, nu tu moroi, nu tu balauri cu șapte capete. Făr de-a treia provocare, cum are să mă mai ia povestea asta în seama?

Și cum aproape se dădu bătut, flăcăul zări, la marginea unui sătuc, cum o babă, la umbra unui nuc bătrân, ținea în mâna-i un măr roșu cu focul, iar după ea se ținea un băiețel micuț și umflățel. Atunci ochii îi sclipiră flăcăului, care, ca pentru el, spuse:

– Iaca Zgripturoaica! Are mărul tocmai cules din pomul fermecat! Ah, și i-l dă copilașului. Asta-i precis a treia încercare, în basme eroul scapă copilul de mărul fermecat, care l-ar adormi pentru o sută de ani.

Nici nu apucă baba să-i întindă mărul copilului că sări Făt-Frumos din tufișuri peste ea.

– Nu-ți fie frică, copilandrul! Eu, Făt-Frumos, te voi salva de tot răul.

Copilul se sperie și începu să plângă, dar flăcăul avea toată atenția ațintită la bătrână.

– Lasă mărul jos, babă zbârcită, că te-am dibuit eu. Haide arată-ți adevărata față!

Bătrâna rămase stană de piatră, nici nu apucă să zică ceva că flăcăul luă mărul și-l aruncă cât colo în râu.

– Ce-ai maică? Vai, mărul copilului, l-ai prăpădit. Of, păcatele mele! îl certă baba.

– Era mărul fermecat. Am salvat copilandrul! Acum hai, arată-te mumă a pădurii, lighioano!

– Tu de unde-ai picat așa buimac, voinice? E măr cules din grădină, astă dimineată.

Își dădu seama atunci Făt-Frumos că aceasta fu chiar a treia provocare fără să fie provocat măcar. Căci un erou de basm trebuie mereu să fie vigilent. Flăcăul nu mai știa ce să mai zică, dar nevrând să mai audă bodogănelile babei, plecă spre turnul zmeului.

– Gata, astea mi-au fost cele trei provocări, iară eu le-am trecut pe toate ca un erou.

Și se duse Făt-Frumos vesel, cu capul plin de vise și cărțile de basme în minte. Căci era sigur că totul avea să se sfârșească, așa cum citise el de atâtea ori, cu un final fericit. Și merse flăcăul cu calul în spate, ba pe coline domoale, ba prin văi adânci, până ajunse la turnul negru și înalt al zmeului.

– Deschide-te poartă că veni voinicul ca să răpună Zmeul și să salveze fata de împărat!

La auzul modestelor vorbe, ieși Zmeul, o creatură uriașă, cu solzi ca de pește și brațe groase ca butucii de copac, pe a cărui față ședea o gură cu nouă sute nouăzeci și nouă de dinți ascuțiți. Barba sa încâlcită și stufoasă îi era ca un cuib de păsări. Ochii săi roșii ca sângele îl priveau pe flăcău cu răutate și curiozitate. De asemenea și urechile sale mari, pline de păr, stăteau ciulite ca să asculte ce tot îndrugea acolo Făt-Frumos.

– Tu? Să mă răpui pe mine, coșarcă de oase și piele? Hai, încearcă-ți norocul, că de nu, îmi voi face scobitori din oasele tale!

Și cum grăi acestea, zmeul își încordă brațele, iar mușchii îi plesniră sub pielea solzoasă. Se repezi spre Făt-Frumos ca vijelia de pe culmile munților, iar pământul se cutremură sub pașii săi. Flăcăul nici nu avu timp să-și ridice pumnii, că Zmeul se izbi cu o lovitură cât să sfarme o stâncă.

Făt-Frumos se dădu cu un pas înapoi, dar nu se lăsă și, vitejește, cu o mișcare, sări și lovi în șoldul Zmeului cu pumnul gol. Nici măcar nu zgârie solzii cei tari ca fierul. Zmeul râse grozav, de se cutremurară pereții turnului, și își învârti coada cât un catarg de corabie. Făt-Frumos nu apucă să se ferească și coada îl izbi în piept, zvârlindu-l cât colo, drept în zidurile de piatră. Se prăbuși flăcăul la pământ, iar sângele îi țâșni din buze, murdărindu-i cămașa cea albă.

– Așa-i că-i mai greu decât în basmele tale? râse Zmeul, apropiindu-se greoi, cu pașii răsunând. Nu te teme, am să-ți pun capul în vârful turnului, să-ți vadă neamul vitejia!

Făt-Frumos încercă să se ridice, dar trupul nu-l mai asculta, vedea dublu și inima îi bătea slab. Zmeul își ridică brațul să-l zdrobească, când deodată, de departe, o lumină strălucitoare umplu orizontul.

Din turnul negru, apăru mârtoaga albă acum un cal vânjos, pe care călărea mândra fată de împărat. Părul său bălai strălucea ca aurul în razele soarelui. Ținea în mâini un paloș, iară cu un răget de leoaică, se năpusti asupra Zmeului, lovindu-l drept în piept. Zmeul urlă de durere și se prăvăli în genunchi. Fata de împărat ridică în aer mâinile și odată ajunsă lângă Zmeu, zise un descântec:

– Piară spurcăciunea și duhul tău cel rău, întoarce-te-n țărână, întorce-te în pământ! Să te duci, învârtindu-te în cel mai adânc hău, căci Zmeule hidos și slut, acum tu ești înfrânt !

Atunci, Zmeul se transformă în praf, solzii i se rupseră în cenușă, iar dinții i se sparseră în nisip. Vântul adie ușor și îl suflă pe tot, departe, în orizont, nemailăsând umbră de rău pe meleaguri.

– Of, flăcule! Tu ai venit să mă salvezi și uite că soarta a vrut să-ți întorc eu ajutorul.

– Și bine ai făcut, mândro, că fără tine, nu mai eram astăzi aici.

Se urcară amândoi pe cal și merseră împreună spre împărăție. Și s-au căsătorit și nunta a durat trei zile și trei nopți. Și-am fost și eu acolo

și mi-au istorisit tot ce vă zic amu. Ei au stăpânit peste meleaguri, fără urmă de Zmeu, iar eu mi-am pus în cârcă o șa și v-am spus povestea așa.

Sămânța de aramă

Badea Denisa-Maria
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Morari Cristina

A fost odată, demult, într-un tărâm destul de îndepărtat, un regat condus de un împarat și o împarateasă ce aveau trei fii. Fiul cel mare era un arcaș excelent, cel mijlociu era cel mai înțelept din regat, iar cel mic era cel mai frumos și cel mai curajos.

Regatul peste care domnea tatăl celor trei prinți se numea Regatul de Inimă Roșie, iar cel peste care domnea fratele acestuia, Regatul de Inimă Neagra. Fratele regelui era un om rău, atât de rău încât își lăsa supușii să moară de foame din cauza ranchiunii pe care o avea față de fratele său. Toată ura pe care o strânsese în suflet era din cauza tatălui acestora, bunicul celor trei prinți, care nu împărțise în mod egal Regatul cel Mare în momentul în care murise. Fiului de Inimă Roșie îi dăduse partea cea mai bogată și mai luminată, iar fiului de Inimă Neagră îi dăduse partea cea mai întunecată și mai sărăcăcioasă din regat.

Din acest motiv, Regele de Inimă Neagră declară război fratelui său, cu scopul de a câștiga mai mult teritoriu. Au urmat ani de lupte însângerate, ani în care fiii regelui au crescut și s-au maturizat.

Deși Armata de Inimă Roșie învinge adversarul, Regele cade răpus de sabie pe câmpul de luptă. A urmat un an de doliu și post în tot regatul, iar după aceasta perioadă, fiului cel mare i se dădu permisiunea de a se căsători și de a pleca din casa părintească, urmându-l apoi și fiul cel mijlociu, la palat rămânând doar împărăteasa și fiul cel mic.

Chiar dacă totul mergea bine atât la palat, cât și în regat, tatăl împărătesei decide că o împărăție așa puternică trebuie condusă de un împărat și o împărăteasă, așa că femeii i-a fost adus un soț dintr-un regat și mai îndepărtat. Bărbatul mai fusese căsătorit o dată, dar soția lui murise de foarte mult timp, așa că acesta mai avea o fiică ce era cu doar doi ani mai mică decât fiul împărătesei. A urmat o nuntă modestă, fără prea mulți invitați, după care bărbatul și-a intrat în drepturile de împărat.

Nu a trecut mult timp de la nunta celor doi, că prințul a început să prindă drag de noua prințesă, însă, când a mers la tatăl ei pentru a-i cere mâna, acesta i-a răspuns că trebuie să fie vrednic pentru a fi soțul fiicei sale, zicându-i:

- Dacă vrei ca fata mea să-ți fie soață, trebuie să îmi aduci o sămânță de aramă din Pomul Prețios ce crește doar pe Tărâmul Neființei.

Cum a auzit aceste vorbe, prințul nici nu a mai stat pe gânduri, și-a luat câteva merinde într-o traistă, a încălecat pe calul său cu aripi de aur și a plecat spre a-și îndeplini misiunea pe care avea să o ducă la bun sfârșit. Merse el ce merse, timp de cinci zile și cinci nopți, dar atât pe el, cât și pe calul său, i-a ajuns oboseala, așa că a început a căuta un loc unde să poposească. Undeva, pe un câmp de lalele din argint, s-a ivit o cocioabă sărăcăcioasă pe hornul căreia ieșea fum alb, ce, odată ajuns în văzduh, se transforma în zeci de păsări de culoarea laptelui, care zburau spre nord.

Prințul a poruncit calului să coboare, iar acesta l-a ascultat. Băiatul s-a apropiat de ușa cocioabei, iar când a vrut să bată, aceasta s-a deschis singură. În casă se afla o babă bătrână-bătrână, ce stătea la gura sobei în care mai arunca, din când în când câte un lemn.

- Apropie-te! i-a zis baba cu o voce tremurândă.

- Mamaie, rogu-te să mă ții pe mine și pe calul meu o noapte la mata, că tare lung drum am bătut până aci și tare obosiți mai suntem, apoi om pleca și te-om lăsa în treaba dumitale!

- Stați, maică, stați cât ați voi, dară, am o condiție: să cureți cușca în care stă câinele meu, căci demultă vreme n-a mai fost curățată.

Zis și făcut. S-a dus prințul în spatele casei, croit să curețe casa câinelui. Dar când a ajuns acolo, în loc să vadă un cățel micuț, a dat peste ditamai dulăul cu trei capete. Văzând acestea, prințul s-a înspaimântat, dar asta nu l-a împiedicat să își termine treaba. Capetele câinelui erau care mai de care mai urâte, unul din capete dădu să-l ardă cu suflul său de foc, altul să îl muște cu dinții săi ascuțiți ca lamele, iar altul scuipa lighioane cu solzi ce l-au tăiat pe ambele mâini. Prințul a scos sabia din teacă, iar când a îndreptat-o către unul dintre capete, mânerul a început să îi ardă atât de tare că a trebuit să îi dea drumul. Atunci a înțeles că trebuie să se lupte cu dulăul cu mâinile goale. Și-a luat avânt și a sărit pe spatele creaturii, apucând două dintre capete și înnodându-le atât de strâns în jurul celui de-al treilea, încât creatura a căzut sufocată. Prințul zărind o sulică de argint în colțul grădinii și înfigând-o în inima dulăului, acesta s-a transformat într-un cățel micuț ce a început să fugă schelălăind.

Prințul s-a întors în casă, dar baba dispăruse, iar pe masă se aflau bunătăți care mai de care mai delicioase. Se apucă prințul a mânca, duse și calului, apoi se culcă. A doua zi, când a voit a mulțumi babei pentru ospăț, nu a găsit-o, dar a văzut pe masă un bilet cu mesajul: "Dacă ai reușit să învingi dulăul, ia cu tine cățelul, căci tare mult te va ajuta!"

Au trecut alte cinci zile și cinci nopți, timp în care prințul a văzut zeci de capre cu șapte picioare, ciclopi, păsări cu șase aripi, plante carnivore cu ochii roșii și multe alte arătări ciudate, care nu i-au putut sta în calea fericirii alături de viitoarea sa soție.

A ajuns, într-un final, la Tărâmul Neființei, iar la intrare a fost întâmpinat de un spiriduș urât, cu fața zbârcită, care i-a spus:

- Te las să intrii, băiete! Văd ce tânăr și în putere ești, dară te avertizez că există posibilitatea să nu mai ieși viu de acolo!

Auzind aceste vorbe, prințul nu s-a speriat, se gândea că nu se poate întâmpla ceva atât de rău. Merse el ce merse, cale lungă să-i ajungă, și dădu de o pădure întinsă în stânga și în dreapta atât de mult, încât nu mai vedea altceva decât pe dânsa. Intră într-însa, acolo fiind atât de întuneric, încât nu vedea pe unde mergea și nimic în jurul lui. Pe fundal se auzeau voci groase ce șopteau: „Întoarce-te acasa!”, „Vei pleca jupuit de viu!”. Auzind aceste vorbe, prințul o luă la sănătoasa printre crengile ce păreau că vor să îl prindă. După ce fu alergat de o haită de licurici turbați, ajunse la un luminiș. Acolo se afla Pomul Prețios. Era atât de frumos, o pată de lumină în tot întunericul acela. Dădu să se apropie de Pom și să ia singura sămânță de aramă. Dar când întinse mâna, un spiriduș îi sări pe mână și începu să îl muște, apoi alți mii de spiriduși săriră pe el și începură și ei să îl muște de fiecare buchiță a lui de piele. Vru să scoată sabia, dar fu neputincios. Atunci, micuțul cățel pe care îl luase de la babă, își recăpătă forma inițială de dulău imens cu trei capete și se apucă să mănânce fiecare spiriduș, până la ultimul. Prințul, deși uimit de cele întâmplate, apucă sămânța, încălecă pe cal, iar când vru să ia și cățelul care se transformase la loc după terminarea spiridușilor, acesta zise:

- Până aici mi-a fost dat să te însoțesc. Voi rămâne pe aceste meleaguri! Și dispăru fără urmă în întunericul pădurii.

Prințul plecă, dar de data aceasta, drumul nu a i-a mai luat zece zile pentru a se întoarce, ci doar câteva ore.

Ajuns la palat, dădu de știre tatălui său vitreg că s-a întors, apoi plantă sămânța la intrarea în curtea regală. Din sămânță, răsări o floare imensă din care ieșiră trei zâne. Acestea se învârtiră de șapte ori, bătură din palme de nouă ori, iar curtea se

transformă în locul perfect pentru nunta prințesei cu prințul, care trecuse prin atâtea și atâtea probe doar pentru a se căsători cu ea. Nunta a durat zece zile și zece nopți, fără o secundă de pauză pentru nimeni. Toată lumea din regat a fost invitată la nuntă, chiar și baba la care prințul dormise.

Și eu am fost invitată la nunta lor, însă nu vă pot spune prea multe, întrucât nu îmi amintesc prea mult din acea viață.

Și am încălecat pe o șa, și v-am spus povestea așa. Și am încălecat pe o minciună și v-am spus o mare căpșună... sau era invers? Nu vom ști.

Aventurile lui Făt-Frumos

Ștefan Matei Dimitrie

Centrul de Excelență Galați

Prof. Mariana Mihai

A fost odată ca niciodată; că de n-ar fi, nu s-ar povesti... A fost odată, într-o vreme îndepărtată, când magia și basmul împleteau mândră cunună în jurul lumii; Au fost odată, într-un sat oarecare, un moș și o babă, care erau tare triști că nu aveau copii. Și rugându-se mult la Dumnezeu să-i binecuvânteze cu un copil, baba născu, în al șaptelea deceniu al vieții sale, un băiețel rumen în obraji, cu părul auriu, cum e spicul de grâu, și cu ochii albaștri, cum e cerul senin. Tare mult se mai bucurară moșul și baba! Și văzându-l că este atâta de chipeș, părinții îl botezară Făt-Frumos.

Trecură anii pe aripile timpului. Într-o zi, un vestitor al împăratului acelor ținuturi dădu sfoară-n țară că la porțile împărăției își făcuse sălaș o pocitanie de zmeu care cerea, în schimbul păcii, șapte flăcăi și șapte fetișcane, în fiecare an. Mult se mai întristară oamenii, însă împăratul, de frica bestiei, fu de acord cu acest tribut.

Printre cei care fuseseră aleși pentru a fi dați la zmeu se număra și Făt-Frumos al nostru. Acesta își luă rămas-bun de la părinți, care aveau ochii înrouați, crezând că n-o să-și mai vadă niciodată scumpul odor. Însă flăcăul le spuse moșului și babei:

- „Dragă mamă,
Dragă tată,
Nu plângeți după mine,
Căci Dumnezeu ne va păzi
Și de rele ne va mântui.”
Și grăind acestea, Făt-Frumos plecă.

Și astfel, în puterea nopții, cei paisprezece tineri aleși porniră la drum, către porțile împărăției, unde-și avea sălașul zmeul. Însă ostașii care-i însoțeau, de frica bestiei, hotărâră să facă un popas în pădure. Drept aceea, flăcăii înjghebară un foc, iar fetele pregătiră de-ale gurii pentru acea seară.

În schimb, Făt-Frumos cutreiera prin codru. Tot mergând așa, flăcăul zări o cocioabă. Curios din fire, bătu la ușă, iar un glas de muiere spuse:

- „De ești om bun,
Calcă-mi pragul,
De nu, nici să treci gardul,
Căci am un câine ca un hun,
Cu dinți de criță,
De te-o face ferfeniță.”
- Sunt om bun, maică! răspunse Făt-Frumos.

Ușa se deschise, iar o bătrână glăsui:

- Bine-ai venit, flăcăule, eu sunt baba Leda. Intră, intră, nu te sfii.

Făt-Frumos îi trecu pragul și-i istorisi cele întâmplate. După ce isprăvi, baba Leda se duse la bucătărie și se-ntoarse cu o sticluță.

- Iată, spuse bătrâna, ai aici venin de șarpe. Când zmeul o deschide botul să vă înghită, atunci să-i torni toată sticluța pe gât,

însă să nu-i părăsești sălașul fără să o umpli cu sângele lui, căci îți va fi de mare trebuință în viitor.

Făt-Frumos nici nu știa cum să-i mulțumească babei Leda pentru ajutor. Flăcăul luă sticluța, își luă rămas-bun și dus a fost.

A doua zi, tinerii își continuară drumul. Când ajunseră la porțile împărăției, ostașii o luară la fugă, lăsându-i pe tineri singuri. De cum îi văzu pe cei paisprezece aleși, zmeul vru să-l înghită pe Făt-Frumos, flăcăul deosebindu-se de ceilalți prin frumusețea chipului său. Însă feciorul babei și al moșului nu se lăsă cu una, cu două, și când fiara deschise botul, flăcăul îi aruncă în gură veninul de șarpe primit de la baba Leda. Numaidecât, zmeul căzu la pământ fără suflare, iar din botul său începu să curgă sânge. Așa cum îl povățuise bătrâna, Făt-Frumos umplu sticluța primită cu sângele bestiei ucise.

Ceilalți tineri erau în culmea fericirii, dându-și seama că scăpaseră de înfricoșătoarea osândă. Când află împăratul de izbânda flăcăului, înnebuni de bucurie și-l copleși pe feciorul babei și al moșului cu favorurile sale.

„Însă orice faptă
Se află-ndată,
Fie ea ușoară sau grea,
Fie ea bună sau rea”.

Însăși diavolul, tartorul iadului, se-nfurie foarte, auzind de isprava lui Făt-Frumos. Cum el era părintele zmeului, se hotărî să răpună împărăția pe care o salvase flăcăul.

Și porni tartorul iadului cu oaste, cât frunza și iarba, să răzbune moartea fiului său. Când află împăratul că nenumărate bestii vin să-l răpună, îl chemă pe Făt-Frumos și-l însărcină să izbăvească împărăția de acele pocitanii.

Fiul babei și al moșului primi cu bucurie cererea stăpânului său. Fără știrea nimănui, flăcăul îi făcu o vizită babei Leda și îi spuse de sarcina primită. Drept aceea, Făt-Frumos rămase toată

noaptea în casa bătrânei, timp în care aceasta îl povăţui ce şi cum să facă.

A doua zi, flăcăul plecă spre locul unde vieţuia oastea iadului. Înainte să iasă din pădure, feciorul babei şi al moşului se unse cu o alifie primită şi se micşoră numaidecât, de ajunsse cât un fir de iarbă.

Când Făt-Frumos ajunsse în tabăra pocitaniilor care voiau să răzbune moartea zmeului, el îl căută pe părintele bestiei doborâte. De cum îl găsi, se căţăra pe el, până ajunsse în dreptul urechii sale şi-i şopti:

„-Măi, vrăjmaşule,
Întunecatule,
Cheamă-ţi îndat'
Oastea la sfat
De-o pune
Să adune:
Ploaie din nori,
Nectar din flori,
Alge din mări,
Vânturi din zări,
Căci toate acestea mult ţi-or folosi
Şi-n luptă mai mult vei izbândi.”

Diavolul auzi şoapta lui Făt-Frumos, dar crezu că mintea lui îl îndeamnă să facă cele cerute de flăcău. Chemă, aşadar, toate bestiile şi le porunci să adune cele enumerate de fiul babei şi al moşului.

Pe urmă, Făt-Frumos coborî din urechea diavolului şi căută temniţa în care erau ţinuţi captivi prizonierii iadului. Când o găsi, îi unse mânerul porţii cu sângele zmeului, iar temniţa se deschise singură. Prizonierii se temeau să iasă, de frica bestiilor, dar când flăcăul le spuse că ele sunt departe, ostaticii ieşiră din temniţă ca din puşcă. Printre cei care fuseseră ţinuţi captivi se număra şi o

fetișcană, Chiralina, fiica împăratului de miazănoapte, care era așa frumoasă, încât:

„La soare te puteai uita,

Dar la dânsa ba.”

De cum o văzu, Făt-Frumos prinse drag de ea.

Când se întoarseră bestiile cu cele cerute de tartorul iadului, Făt-Frumos se strecură din nou în urechea acestuia și-i șopti iară:

- „Acum, vrăjmașule,

Întunecatul,

Oștii tale să-i spui

Ca cele aduse să mănânce,

Ca lancea războiului

Mai ușor s-o poată duce.”

Crezând iarăși diavolul că tot mintea sa îi șoptea acestea, le ordonă bestiilor să mănânce cele aduse. De cum se-nfăptui aceasta, oastea iadului se prefăcu în scrum. Atunci, Făt-Frumos coborî din urechea tartorului iadului și se unse cu altă alifie, redevenind mare, ca înainte. De cum îl văzu, diavolul scânteie de furie. Voia să se lupte cu flăcăul, dar știa că acesta avea asupra sa sângele zmeului, care i-ar fi adus pieirea. De voie, de nevoie, tartorul iadului se coborî în lăcașul său, scrâșnind din dinți.

Întorcându-se în patria lui, fiul babei și al moșului istorisi împăratului cele întâmplate, iar acesta, când isprăvi flăcăul, drept mulțumire pentru ajutor, îl declară moștenitorul tronului său. Auzind împăratul de dragostea ce i-o purta Făt-Frumos fiicei împăratului de la miazănoapte, îi ceru acestuia, pentru flăcăul ce-i devenise drag, mâna Chiralinei, iar tatăl se învoi să i-o dea de soție viteazului biruitor pe aceea pe care o îndrăgea. Fericit, nevoie mare, Făt-Frumos se însură cu aleasa inimii lui și urcă în scaunul împărăției.

Și-am încălecat pe-un roib vânos

Și v-am spus povestea lui Făt-Frumos.

Și-am încălecat pe-o filă de poveste
Și v-am spus un basm cum altul nu mai este.

Dragul meu jurnal,

Marinescu Sophia Ștefania
Școala Gimnazială Coșoveni
prof. Bojan – Popescu Simona

15 aprilie 2024

Așteptam cu nerăbdare să îți povestesc toate aventurile inedite pe care le-am trăit la casa bunicilor mei, până acum, alături de familia mea.

După cum bine știi, noi am decis să mergem în vizită la casa bunicilor, timp de o săptămână, pentru a vedea ce mai fac și cum le mai merge. Pe tot parcursul drumului spre ei, m-am simțit emoționată și nerăbdătoare, pentru că aveam să mă reunesc cu bunicii mei și pentru că mă reîntorceam în locul unde am copilărit. Casa bunicilor se află într-un sat micuț, dar care impresionează prin elementele naturii care îl definesc. Satul deține o pădure imensă (care se află exact în spatele casei lor) cu mulți copaci bătrâni și impunători ce dau pădurii un aer misterios. Totodată, în sat se mai află și un lac, loc în care îmi plăcea să mă duc în fiecare zi de vară.

Fiind pierdută în gândurile mele, nu am observat momentul în care am ajuns, dar simțind mașina oprindu-se, am știut că eram la destinația dorită. În acel moment, eu și cu fratele meu mai mic am sărit imediat din mașină, sub privirile amuzate ale mamei, și ne-am îndreptat spre poartă... era deschisă larg,... iar în prag stăteau bunicii care zâmbeau fericiți. După reuniunea emoționantă dintre noi și bunici, ceea ce a și făcut-o pe bunica să lăcrimeze, am mers să mâncăm, bunica așteptându-ne cu masa

pregătită ca de obicei, știind ca eram obosiți după drum și cam înfometați. După ce am servit masa, am mers să dormim puțin, moment pe care îl așteptam dintr-un anumit motiv: aveam să dorm în vechea mea cameră, loc în care îmi regăseam toate amintirile frumoase. De când am intrat, parfumul meu vechi, care, surprinzător, încă mai persista, m-a învăluit într-o clipită. Pereții vopsiți roz, culoarea mea preferată, toate plușurile mele (în mod special unicornii, pentru că, pe atunci, ei erau preferații mei și prietenii mei cei mai buni) și însăși mobila veche, de un maro șters, mi-au trezit sentimente puternice. M-am așezat pe pat, acesta trosnind ușor sub greutatea mea, și am încercat să adorm, uitându-mă la stelele lipite pe tavanul îngălbenit de trecerea anilor și care mereu mă ajutau să adorm, acum având același efect. Așadar, am adormit liniștită și împăcată, așteptând cu nerăbdare a doua zi. Zorii zilei m-au găsit pregătită deja cu un plan interesant în minte. Prima parte a zilei mi-am petrecut-o cu bunicii mei, ajutându-i să planteze pomi și flori. Alături de noi se afla și fratele meu care ne amuza pe toți cu expresiile sale faciale, atunci când încerca să ne ajute. Seara a venit cu pași repezi, iar eu eram entuziasmată să îmi pun planul în aplicare. Mi-am chemat fratele într-un loc mai retras ca să-i spun ce aveam de gând să fac, el făcând parte din plan. A acceptat fără să stea prea mult pe gânduri, astfel luând un coș și îndreptându-ne spre pădurea din spatele casei. Încă de când am intrat, copacii mari și groși au blocat pătrunderea firavelor raze de soare, acum apus, dându-i pădurii un aer fermecat. Un lucru care m-a amuzat teribil a fost gestul fratelui meu care a ezitat să intre în pădure atunci când a văzut marea de copaci seculari ce se întindea în fața sa. Într-un final, s-a hotărât să înainteze și să mă ajute să culeg flori pentru mama și bunica, acesta fiind planul meu (mama și bunica adoră florile....în cazul în care nu ți-am spus-o niciodată până acum). Nu ne-a luat mult să le găsim și să le culegem, deoarece în pădure erau o mulțime de soiuri de flori ce creșteau la baza copacilor. După ce

am hotărât că am strâns suficient de multe, am dorit să ne îndreptăm spre casă, dar ceva mi-a atras atenția și m-a făcut să mă opresc, ca și cum pașii mi-au fost înghețați. În fața mea se înălța un stejar bătrân, cu scoarța groasă, ce trezea în mine multe amintiri. Când eram mică, locul unde îmi găseam liniștea și siguranța, era sub crengile bătrâne și ocrotitoare ale acestui copac. Dacă doream să fiu singură, veneam aici, petrecând ore întregi doar stând și ascultând freamățul frunzelor în adierea vântului blând. Alteori, veneam cu păpușile mele și mă jucam la umbra batrânului stejar. De fiecare dată, reușeam să mă regăsesc în acest loc și să mă simt în largul meu. L-am lămurit și pe fratele meu ce se uita confuz la mine și nu înțelegea de ce m-am oprit....de ce ochii îmi erau înlăcrimați....nostalgie...dor....dor de toate acele momente plăcute petrecute la umbra falnicului și bătrânului stejar. El doar mă urmărea și asculta interesat și a marturisit, la final, ca voia să traiască și el asemenea momente...să poată avea și el asemenea amintiri. În cele din urmă, am ajuns acasă, unde am făcut buchete minunate de flori, pe care le-am dăruit împreună bunicii și mamei. Acestea au fost emoționate până la lacrimi și ne-au strâns, pe fiecare, cu iubire, în brațe.

După ce am scăpat de îmbrățișările mamei și ale bunicii, m-am dus afară să iau puțin aer. În acel moment am realizat că nicăieri nu mă voi simți așa de liniștită și fericită ca la casa bunicilor, în mijlocul naturii, locul în care am învățat să visez, să trăiesc și de unde mereu am fost încurajată, de către bunici, să-mi iau zborul spre noi orizonturi. Acesta reprezintă locul unde mă regăsesc și unde am creat cele mai frumoase amintiri alături de persoanele dragi mie și unde mă simt cel mai confortabil. Pentru mine, casa bunicilor este acasă, locul pe care nimeni și nimic nu l-ar putea umbri sau distruge, rămânând pentru totdeauna în sufletul meu.

Din păcate, trebuie să mă opresc aici, fiind deja târziu. Măine mă așteaptă noi aventuri pe care doresc cu nerăbdare să ți le împărtășesc. Până atunci, sper ca experiențele pe care ți le-am dezvăluit, să te bucure și să te facă fericit, așa cum m-au făcut pe mine...

Fiul de pantofar

Vîrgolici Andreea-Denisa
Colegiul Național „Costache Negri”, Galați
Prof. Ciobanu Cristina

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, un împărat tare aprig. Pe nimeni și nimic nu ierta niciodată. Toți oamenii se temeau de el, și de aceea, nu existau prea des nelegiuiri în împărăția sa. Dar așa rece și aprig cum era, de fata lui ca de ochii din cap grijă avea. O iubea mai mult decât orice pe lumea asta și toate poftele i le făcea. Dar atâta grijă ce-i purta, că nimeni nu știa cum arată fata împăratului. N-o lăsa să iasă din palat vreodată. Fata, îl iubea și ea pe tată-său, dar, de multe ori, îl ruga să-i facă vreo pofță doar ca să vadă și ea cum e viața dincolo de zidurile înalte ale palatului.

Într-o zi, fata se plictisi de traiul la palat și s-a dus la împărat să-i spună că vrea să se mărite.

- Cum? Vorbești prostii! Cum să te măriți?
- Uite-așa bine! Așa cum se căsătorește orice altă fată!
- Mi-a fost frică de ziua în care vei vrea să pleci, dar dacă asta te va face fericită, nu pot decât să fac după voia ta, fata mea. O singură condiție îți pun. Eu o să îl aleg pe cel mai vrednic, după ce trece de mine, va ajunge la tine, iar tu vei decide dacă el îți va fi soț.

Ziua următoare, s-a dat sfoară-n țară cum că împăratul caută să își mărite fiica. Și în mijlocul pieței a pus un turn înalt. Atât de

înalt era, încât se pierdea în nori. Împăratul a spus că cel care va fi vrednic de a ajunge în vârful turnului, o va vedea pe fiica sa, iar apoi o va recunoaște dintr-o mie de fete, va fi vrednic de mâna fiicei sale. Și au încercat să dovedească turnul voinici din toate împărățiile pământului. Veneau înarmați cu tot felul de unelte de cățarat, unii chiar mergeau în fața împăratului și spuneau că au ajuns în vârful turnului și că au văzut-o pe fiica sa, dar, când trebuiau să o recunoască dintr-o mie, greșeau și erau omorâți pe loc la ordinul aprigului împărat. Acesta nu ierta mărturia strâmbă de fel, dar când venea vorba de fiica sa, comoara lui neprețuită, se mânia la culme și era necruțător cu oricine voia să îl păcălească pe el și pe fata sa.

În țara acestui împărat, trăia și un pantofar, cel mai bun din câți văzuse toată împărăția. Acesta avea și el trei fii, însă numai cel mic știa să muncească asemenea lui tată-său. Adesea, îl mai lăsa tată-său și pe el să aranjeze pantofi, iar când veneau oamenii să-și ia pantofii, îi spuneau:

- Ei, ai grijă cu ăsta micu' că mâine-poimâine te trezești că-ți ia pâinea de la gură!

Și chiar aveau dreptate. Bătrânul pantofar nu mai putea munci atât de mult, așa că fiul său începea să-și câștige pâinea. Și ce se mai pricepea la aranjat pantofi! Și ce mult îi mai plăcea!

Când frații săi mai mari auziră că se întrec toți voinicii pentru mâna fetei de împărat, au dat fuga către turn, convinși că ei vor putea ajunge la mâna fetei, în timp ce mezinul a rămas să muncească pentru a-l scuti pe tată-său de muncă.

În noaptea aceea, fiul cel mic al pantofarului s-a urcat pe acoperișul casei ca să privească stelele. Și cum se uita pe cer, zări o stea care strălucea mai tare decât orice altă stea. Parcă le asuprea pe toate. Deodată, se auzi o voce:

- Fiule de pantofar, în seara asta o să-ți faci o pereche de pantofi, cum nu a mai văzut lumea întreagă. O pereche de pantofi

numai pentru tine, după măsura și placul tău. Iar mâine, o să te duci să te întreci cu ceilalți voinici pentru mâna prințesei. O să te trezești, când încă nu s-a lăsat de ziuă, te speli pe față cu apă rece ca gheața, te îmbraci în hainele tale cele mai bune, îți iei traista și în picioare o să porți pantofii. Apoi, te duci la turn și, când prima rază de lumină îți mângâie fața, începi să te cațeri. Nu contează dacă mai e vreun voinic, dacă te strigă cineva, nu contează nici dacă cineva îți cere ajutorul. Tu o să îți vezi de drum și vei primi mâna fiicei de împărat.

Fiul de pantofar vru să spună ceva, dar înainte să poată cuvintele să-i iasă din gură, lumina orbitoare a stelei dispăru în negrul nopții. Așa că, se dădu jos de pe acoperiș și se duse direct în atelierul de pantofi al tatălui său și începu a-și face pantofii așa cum i-a spus steaua: după măsura și placul său. Toată noaptea a lucrat la pantofi fără oprire, iar când era aproape să se lase ziua, pantofii erau gata. Nu mai apucase să doarmă, așa cum îi spusese steaua să facă. Dar, în ciuda acestui fapt, fiul de pantofar s-a dus și s-a spălat pe față cu apă rece ca gheața, s-a îmbrăcat cu cele mai bune haine pe care le-a găsit, și-a luat traista și s-a încălțat cu pantofii. A pornit, apoi spre turn. Cuvintele stelei îi răsunau în minte: „Nu contează dacă mai e vreun voinic, dacă te strigă cineva, nu contează nici dacă cineva îți cere ajutorul. Tu o să îți vezi de drum!”.

Odată ajuns la turn, auzi din nou vocea stelei răsunându-i în minte: „Când prima rază de lumină îți mângâie fața, începi să te cațeri”. Când își simți fața încălzită de prima rază de soare a zilei, începu să se cațere. Și urcă și tot urcă și în drumul său dădu de mulți, însă pe niciunul nu-i băga în seamă. Nu mai auzea nimic, niciun strigăt de ajutor, nici o descurajare. Nu mai auzea nimic. Doar spusele stelei: „Nu contează dacă mai e vreun voinic, dacă te strigă cineva, nu contează nici dacă cineva îți cere ajutorul. Tu o să îți vezi de drum!”.

După ce se cățără o zi întreagă pe turnul cel înalt până la cer, ajunsese, într-un final, în vârful turnului. Intră în turla turnului, dar nici urmă de prințesă. Turla era goală. Fiul de pantofar se uita confuz la camera goală. Deodată, apărură o lumină orbitoare, era steaua care-i vorbise cu o seară înainte.

- Uită-te atent, fiule de pantofar, căci va trebui s-o recunoști pe fata de împărat dintr-o mie.

Și dispărură. În urma luminii orbitoare și a vocii stelei nu a mai rămas nimic. Fiul de pantofar ascultă spusele stelei și începu să se uite prin fiecare colț al turlei. După ceva timp, acesta zări într-un colț îndepărtat ceva strălucitor. Se apropie și observă o pereche de pantofi roșii ca rubinele, care străluceau în lumina soarelui. Îi luă și îi privi câteva clipe. Erau pantofii făcuți de tatăl său pentru fiica de împărat. Își aminti cum, atunci când era copil, au venit la tată-său trimișii împăratului pentru a-l aduce la palat să îi facă o pereche de pantofi fiicei de împărat. Tatăl său l-a luat și pe el la curtea împărătească pentru că era prea mic să rămână singur acasă, iar frații săi erau plecați să se distreze. Când ajunseră la palat, au fost conduși către camera fetei. Odată ce a intrat, a văzut o fetiță mică și blonduță, cu niște cărlionți foarte bine aranjați. Atât de frumoasă era, dar atât de tristă. El nu putea înțelege de ce. Tatăl său i-a luat măsuri fetei, după care s-au întors la atelier ca să îi confecționeze pantofii. Ziua următoare, pantofii erau gata. Tatăl său lucrase o noapte întreagă pentru ca pantofii să fie perfecți. S-au întors la palat pentru ca fata împăratului să probeze pantofii. Când i-au pus pantofii în picioare, fetița mică și blonduță, cu niște cărlionți deși și foarte bine aranjați nu mai era acum tristă, ci se luminase la față și începuse să danseze, să se învârtă și să se veselească. L-a îmbrățișat pe bătrânul pantofar și i-a spus:

- Vă mulțumesc pentru că mi-ați făcut această pereche de pantofi! Acum sunt fericită!

Fiul de pantofar reveni la relitate. Era în turla turnului, cu pantofii micii fete în mâini. Îi băgă în traistă și începu a coborî din turn. Coborî și tot coborî și în drumul său dădu de mulți, dar nici de data aceasta nu mai auzea nimic, în afară de vorbele spuse în turla turnului: „Uită-te atent, fiule de pantofar, căci va trebui s-o recunoști pe fata de împărat dintr-o mie!”.

Când ajunse la baza turnului, dădu fuga la palat și spuse oamenilor împăratului că a ajuns în vârful turnului și că știe cum arată fiica acestuia. Împăratul, auzind acestea, se aștepta ca și fiul de pantofar să mintă, așa că i-a răs în nas și l-a poftit în camera cu cele o mie de fete. Erau chiar o mie, pe numărate, dacă nu, chiar mai multe. Fiul de împărat trecea ușor printre ele și căuta fața copilei pe care o întâlnise când era mic. Se învârti și iar se învârti prin toată sala plină cu fete. Simțea cum ametește, când, dintr-o dată, o zări. Se duse către ea lent, iar când ajunse la ea, îi ridică bărbia îndreptată spre pământ și atunci recunoscă fața tristă pe care o văzuse cu mulți ani în urmă. Ea era. Fiica împăratului. Dar era tristă și acum. „De ce, oare?” se întreba el.

- Ea este! strigă în gura mare, după care se întoarce către fată. Tu ești...

Împăratul se bucură că, în sfârșit, se găsi un voinic destul de vrednic pentru fata lui, așa că îl luă în brațe pe fiul de pantofar, dar îi șopti:

- Nu te bucura încă. Acum trebuie să o convingi pe ea că ești vrednic de mâna ei.

Băiatul se întoarce către fată și îi zâmbi. Aceștia părăsiră camera plină cu o mie de fete și au fost duși într-o altă mai mică.

- Să nu te bucuri prea repede, voinicule. Pe tata poate l-ai convins, dar pe mine, încă nu, spuse fata cu o expresie de nedescifrat.

- Orice, prințesă. Fac orice! spuse fiul de pantofar încrezător.

- Când eram mică mi-a fost făcută o pereche de pantofi, atunci a fost singurul moment în care am fost cu adevărat fericită. Dar, după aceea am crescut, iar pantofii nu mi se mai potriveau. Vreau aceeași pereche de pantofi.

Băiatul tăcu. Îi măsură cu privirea picioarele delicate. Știa ce are de făcut, așa că spuse:

- Măine, când prima rază de soare vă va atinge fața, veți fi fericită din nou. Aveți cuvântul meu de onoare. Spunând acestea, îi sărută mâna și plecă.

Când ajunse acasă, scoase pantofii din traistă și, după modelul lor, începu a face o pereche pentru fiica de împărat. Toată noaptea a muncit fără oprire la pantofii prințesei. Iar când erau gata, băiatul a luat-o la fugă către palat, căci era aproape să se lase dimineața. Ajunse la palat și a fost trimis în camera prințesei. Era exact la fel ca atunci când era doar o fetiță mică și blondută, cu niște cărlionți deși și foarte bine aranjați. La căderea primei raze de soare fiul de pantofar scoase pantofii din traistă, iar fata împăratului era din nou fericită. Își puse pantofii în picioare și începu să danseze, să se învârtă și să se veselească. Îl îmbrățișă pe fiul pantofarului și îi spuse:

- Îți mulțumesc pentru că mi-ai făcut această pereche de pantofi! Acum sunt din nou fericită!

Cei doi tineri făcură nuntă mare, la care a participat toată țara și toate împărățiile pământului. S-au veselit trei zile și trei nopți, dacă nu, chiar mai mult, iar prințesa nu s-a mai oprit din dansat. Și au dansat amândoi, împreună și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Ruxandra cea vitează și prințul Oleandru

Gradea Eva Maria

Palatul Național al Copiilor București

Prof. Bran Cosmina Valentina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, pe când făceau lupii tutun și urșii săpun, a fost odată un împărat bătrân care domnea asupra unui mare regat. Povara anilor apăsa greu pe umerii săi și tristețea îi înnegura sufletul, căci nu avea niciun fiu să-l urmeze la tron. Înainte de a muri, împărăteasa îi dăruise o singură fiică pe care o chema Ruxandra. Aceasta era mai isteasă și mai vitează decât orice tânăr din împărăție și atât de frumoasă, încât la soare te puteai uita, dar nu și la dânsa.

Într-o zi, împăratul hotărî s-o mărite pe Ruxandra cu fiul dregătorului. Fata se îngrozi la auzul unei asemenea vești. Cum ar fi putut ea, o tânără cinstită și iscusită, să ia de soț un bărbat nemilos, slab la minte? Desigur, fiica de împărat, modestă și binecrescută, nu grăi asemenea cuvinte, dar tot se simți revoltată la auzul hotărârii tatălui său. Ea cunoștea prea bine firea crudă și vicleană a dregătorului și a fiului sau. Astfel, își puse la minte, ca o prințesă curajoasă ce era, să-și dovedească vitejia și vrednicia, ca să moștenească tronul fără a fi obligată să se mărite cu fiul cel slab la minte al dregătorului.

Știind că bunica ei fusese o mare războinică, Ruxandra se sui repede în podul întunecat al castelului. Urcă treptele scârțâitoare și, cu inima bătând puternic, deschise capacul cufărului vechi de lemn, acoperit de colb și uitare. Acolo, ca niște mărturii ale vremurilor de demult, zăceau armele și armura bunicii sale. Înveșmântată în acele straie războinice, fiica de împărat simți puterea strămoașei sale și se pregăti să-și făurească propriul destin. Fata luă și lustrui armele și armura, până când acestea sclipiră ca stelele nopții.

Apoi Ruxandra se îndreptă spre grajduri, purtând cu grijă o galeată cu apă din vechea fântână a castelului. Doar calul bunicii

sale obijnuia să se adape cu acea apă limpede și proaspătă, ceilalți preferau susurul lin al râului care șerpuia pe lângă vechile ziduri de piatră ale cetății. Din umbra grajdului se ivi un armăsar cam gârbovit, dar cu o sclipire inteligentă în ochi. Cu fiecare sorbitură, trupul său părea că se întinde și întinerește sub privirile uimite ale prințesei. Acum, în fața fetei stătea un murg falnic, cu o stea albă în frunte și două perechi de aripi. Acesta grăi cu un glas puternic și răsunător ca un ecou :

- Acum că am băut din apa tămăduitoare a străvechii fântâni sunt gata să te port oriunde îți va fi voia, căci tu ești vrednica urmașă a stăpânei mele de demult, alături de care am înfăptuit multe fapte de mare vitejie!

Fără a mai sta pe gânduri, Ruxandra împachetă toate cele trebuincioase și urcă încrezătoare în șa. Simțea că o aștepta un destin măreț, care avea să o ducă prin multe aventuri nebănuite. Calul porni ca vântul și ca gândul, lăsând în urmă zidurile de piatră ale castelului.

Merseră ei peste șapte mări și șapte țări, trei munți semeți și trei câmpii întinse, până ajunseră la un codru adânc, unde crengile copacilor se împreunau ca într-o tainică șoaptă. Acolo, pe marginea drumului, o căruță se răsturnase iar o bătrânică slăbuță se chinuia s-o ridice, dar puterile o părăsiseră.

Fiica de împărat îi sări de îndată în ajutor, ridicând căruța cu toată priceperea ei. Fata o ajută din bunătatea inimii sale, apoi își împărți merindele cu bătrâna, care îi mulțumi cu ochii umezi de recunoștință. Dar Ruxandra nu știa că aceasta nu era o bătrânică obișnuită, ci însăși Sfânta Vineri, ocrotitoarea fecioarelor, care îi dăruie o pelerină fermecată.

- Văd că ai un suflet bun. Ia această pelerină, copila mea, și, când te vei acoperi cu ea, vei putea lua chipul oricărei vietăți vei dori.

Prințesa îi mulțumi cu recunoștință și își continuă drumul. După multe zile de mers, zări în depărtare, o cetate semeață. Îi dădu pinteni calului și, cât ai clipi, ajunse în dreptul porților cetății. Dar acolo o întâmpină, o priveliște mohorâtă. Drumurile erau năpădite de buruieni. Oamenii mergeau abătuți. Între zidurile acoperite cu mușchi verde și umed nu răsuna nici un râset.

La han, tânăra a fost înștiințată că poate rămâne cât timp va dori, dar mâncarea va fi puțină, căci toată era trimisă la palatul unde domnea un prinț lacom.

- Toate merindele noastre sunt trimise la palatul de aur, cu scări de argint, unde domnește prințul cel lacom, iar nouă nu ne mai rămâne nici o înghițitură, îi povesti un bătrân. Întreaga cetate a sărăcit, iar cine nu trimite destulă mâncare este aruncat pe loc în temniță.

Auzind vorbele oamenilor, Ruxandra decise să-i scape de prințul nemilos. Se duse în grabă la palat, dar, când dădu să intre, calul ei, care nu era unul obișnuit, ci în zestrat cu simțuri ascuțite, își scutură coama și o avertiză:

- Fii cu băgare de seamă, stăpâna mea, căci simt miros de zmeu! Fata se încrezu în vorbele calului. Pe vremea bunicii ei, mulți zmei își asupreau ținuturile și supușii, dar acum se spunea că seminția lor se împușinase. Lupta cu un zmeu era anevoioasă chiar și pentru fiii de împărat, dar tânăra nu se temea nici de cele mai grele încercări. Aruncându-și pelerina pe umeri, se prefăcu în purice și pătrunse în odaia prințului pe gaura cheii, iar ceea ce văzu, o făcu să-și strângă pumnii de mânie. Un zmeu hidos sărea într-un picior și chiuia de bucurie, căci reușise să pună stăpânire pe regat, ținându-l pe adevăratul prinț adormit fără puteri.

- Ruxandra își aruncă pelerina și îl provocă îndată pe zmeu:

- Am venit să eliberez acest ținut! Spune-mi cum vrei să ne măsurăm puterile: în săbii să ne tăiem, în buzdugane să ne lovim sau în luptă dreaptă să ne luptăm?

- În luptă dreaptă! răcni acesta, crezând că fata nu avea nicio șansă.

- Prea bine, răspunse fiica de împărat, curajoasă cum era.

Nici nu ieșiră bine în curtea castelului, că Ruxandra îl și apucă pe zmeu și îl înfundă în țărână până la genunchi. Acesta se smuci, se eliberă și o îngropă pe fată până la brâu. Dar prințesa nu se dădu bătută. Se eliberă și ea. Cu gândul la bunica sa și la Sfânta Ecaterina, protectoarea familiei sale, se dădu slabă și istovită. Zmeul crezu că avea să câștige ușor. Când își slăbi vigilența, Ruxandra își adună toate puterile și îl izbi pe zmeu de pământ cu o asemenea forță, încât îl îngropă până la gât, amețindu-l. Apoi, își scoase paloșul și îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

Văzând curajul fiicei de împărat, oamenii se bucurară nespus. Cu leacuri știute din bătrâni și cu agheasmă de la Sfânta Vineri, îl treziră pe prinț, care îi mulțumi fetei că-i salvase regatul de zmeul cel hain. Și, cum aveau amândoi inimi nobile și minți agere, prinseră drag unul de altul și hotărâră să se căsătorească.

Nunta prințesei Ruxandra și a prințului, pe numele său Oleandru, dură trei zile și trei nopți. Fu invitat și împăratul, tatăl fetei, care îi recunoscă vrednicia și îi lasă regatul în stăpânire cu dragă inimă. Sub cârmuirea Ruxandrei și a lui Oleandru, împărăția înflori ca pomii primăvară, căci ei erau niște domnitori buni și drepecți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea, și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare minciună.

Dragul meu jurnal

Logofătu Ștefania

Colegiul Național „Victor Babeș”, București

Prof. Nica Florentina Alina

16 ianuarie 1917

În această zi rece de ianuarie, în refugiul nostru din Iași, sufletul meu este învăluit de o greutate nemăsurată, iar gândurile mele se adună în colțul inimii, precum niște nori negri. Condeii tremură în mîna mea, în timp ce afară este un haos de suferință și durere. Știu că trebuie să rămân totuși statornică pentru familia mea și pentru oamenii acestui popor.

În ciuda acestui refugiu temporar, pierderea fiului meu, Mircea, reprezintă pentru mine o durere de neconținut. Căci cum poate o mamă să rămână puternică, atunci când își îngroapă propriul copil? Chiar dacă în aceste vremuri de război durerea este mai mult decît oricine ar putea îndura. Mă simt adesea cufundată în tăcere, însă tind să cred că puterea de a crede în speranță ne va salva.

O nouă apăsare a inimii mă învăluie de un timp: cea a copiilor pierduți, a căror fericire a fost furată de această mascaradă militară. Cu această suferință a copiilor orfani de părinți, de case sau de fericire, într-un moment de compasiune înfinită am așternut pe hîrtie începutul unei povești intitulată ”Sanda”. Această copilă, care poartă numele basmului, este și ea o orfană a războiului crunt. Sanda este imaginea tuturor persoanelor cărora li s-a furat un lucru iubit. Povestea acesteia provine din dorința mea de a le da un sens acestor copii, de a le dovedi că există puterea de a lupta cu răul și că nu putem permite cruzimii să ne acapareze.

Dar nu doar Sanda din povestea mea mă frămîntă în aceste zile, ci și fiica mea Ileana, cu ochii de un albastru curat și limpede. Cît de mult îmi doresc să o ocrotesc, să o țin departe de ororile acestui război care fură sufletele nevinovate. Am început să scriu

de curând pentru ea un basm: „Copila cu ochi albastri”, nu doar din iubirea mea de mamă, ci și pentru a demonstra că putem găsi lumină în aceste timpuri crunte. Această poveste nu este doar un portret al fiicei mele, ci și o dorință de a oferi un ideal pentru ca oamenii să aspire. Un îndemn pentru oricine îl citește: să rămână drept, generos și neînfricat în fața suferinței vieții. Cred cu tărie că oricine are nevoie de povești și visuri pentru a supraviețui întunericului.

La prânz, am ieșit cu fiicele mele, Elisabeta și Mărioara, pentru a distribui provizii soldaților care luptă cu moartea și cu frigul. Am ajuns la un spital de campanie, unde câțiva soldați nemți se adăposteau de frig și își așteptau vindecarea. Privirile lor obosite și îndurerate au prins un licăr de speranță când au văzut pesmeții și ceaiul cald. În acea clipă mi-am dat seama că puterea de a da va schimba soarta acestui război.

Cu toate acestea, gândurile despre Mircea mă cutremură, la fel și pe Nicky, care a început să plângă când i-am citit un fragment dintr-o poveste despre grădina de la Cotroceni și biserica veche. Atunci am realizat că nu suntem singuri în această durere sfâșietoare.

Astăzi am primit vești de la Ferdinand. Mă dor rândurile lui scrise cu grija unui om care poartă pe umeri povara unui întreg popor. Mi-a scris despre luptele de pe front, despre sacrificiile soldaților și despre voința că vom câștiga. „Trebuie să fim tari, Marie!”, îmi scrie. Dar știu cât de tare îl macină gândurile. Uneori, în serile tăcute, mă gândesc la Cotroceni, la vremurile în care eram doar noi și copiii, departe de zbuciumul războiului. Însă aceste gânduri sunt o slăbiciune pe care nu mi-o permit.

Tot astăzi mi-a venit și o scrisoare de la mama mea, care m-a alinat și mi-a dat încredere. Ea scrie mereu cuvinte pline de iubire care îmi umplu sufletul de hotărâre, o hotărâre că trebuie să continui, să lupt pentru oamenii mei, pentru cei care mă privesc.

Îmi doresc să fiu un sprijin pentru toți. În ciuda durerii pierderii, sunt conștientă că datoria mea față de țară este mai mare decât orice altceva.

Această scrisoare mi-a adus un dar sfâșietor după glasul ei blând, care în copilărie, îmi spunea povești despre țarovici viteji și prințese pline de noblete, dar și despre suferință, izbăvire și datorie. Poate că atunci nu înțelegeam pe deplin învățăturile acestor povești, însă astăzi, știu că au sădit în mine o putere nevăzută. Mama îmi spunea adesea că un conducător adevărat trebuie să aibă nu doar autoritate ci și inimă, să fie un sprijin pentru cei aflați în suferință și pierdere. Cu această iubire pentru povestiri, caut să le ofer oamenilor o fărâmă de voință prin basmele mele "Orfana" sau "Copila cu ochi albaștri". Acestea nu sunt doar niște basme, ci raze de lumină într-o lume întunecată, un ecou al iubirii.

În serile lungi și reci, când lumina lunii se prelinge pe filele mele, mă întreb dacă aceste scrieri nu sunt de fapt un refugiu pentru sufletul meu. "Copila cu ochi albaștri", "Orfana", sunt două fete ale aceleiași lumi: una simbol al purității și nobletei sufletești pe care îmi doresc să rămână mereu alături de fiica mea Ileana, iar cealaltă un ecou al durerii, al copiilor pierduți ai războiului, o fărâmă din suferința acestor vremuri istorice. Însă, chiar și în cele mai grele clipe, în ochii acelei copile visătoare și în curajul orfanei care nu se lasă răpusă de greutate, regăsesc o rază de speranță. Poate că războiul va lăsa urme adânci, poate că suferința nu va putea fi ștearsă cu totul, dar atâta timp cât există speranță și bunătate, demnitate și visuri care să prindă viață în povești, lumina nu se va stinge niciodată!

Prin urmare, în această noapte grea, în mijlocul războiului și al suferinței, mă încred în puterea de a merge mai departe. Așa cum Sanda din basmul meu își găsește curajul în fața pierderii, așa și eu voi găsi puterea de a înfrunta durerea acestei realități crunte. Chiar și atunci când totul pare pierdut, există o rază de lumină în fiecare

dintre noi, iar eu nu voi lăsa acest război să îmi frângă mie și
poporului meu român, voința.

De ce nu sunt eu rege?

Maria, Regina Tuturor Românilor.

Dragă Jurnalule,

Tudor Andreea-Maria

Colegiul Național „Elena Cuza” Craiova

Prof. Andreea Popa

Astăzi, timpul pare să curgă diferit. Nu știu dacă e o iluzie a conștiinței mele sau doar un efect secundar al contemplării asupra vieții și morții. Agitația cotidianului m-a făcut să mă opresc pentru a respira, pentru a fi, și în acest respiro a reușit să pătrundă gândul care ne tulbură existența: “Ce este cu adevărat viața?”. Pentru mine, viața nu este decât o suspensie între două lumi, lumea de aici, cea pe care o trăim, și cea de dincolo, cea de după ultima răsuflare.

Acest gând nu este decât o reamintire a ceea ce înseamnă cu adevărat moartea și cât de repede toată viața noastră poate fi furată de un spirit nemilos. Oare de ce suntem atât de curioși de ce se întâmplă cu sufletul nostru după ce trece în neființă? Moartea este inexistentă fără prezența noastră, iar noi ne risipim în prezența ei. Dar ce ironie – tocmai această inexistență ne fascinează, ne neliniștește, ne modelează!

Totuși, viața nu este doar o așteptare pasivă a morții, o așteptare a sfârșirii acestei lumi. Ar fi absurd – și poate că absurdul este cuvântul-cheie aici, poate ca absurdul este cu adevărat ce ne ține în viață.

Viața este o ficțiune, o adevărată poveste pe care noi o scriem cu propriul sânge. O narațiune care se va intersecta cu altele, se vor influența și vor dispărea. Moartea, pe de altă parte, este un neant care te pune în fața singurătății. Oare această solitudine este momentul nostru de liniște?

Un sentiment ciudat parcă îmi urmărește fiecare pas, fiecare gândire. Am impresia că ceva rău mi se va întâmpla. Nu știu ce, dar simt presiunea cum pică pe umerii mei. Te rog, nu mă respinge și tu! Singura persoană la care puteam apela mi-a zis că nu știu ce zic. Vreau să cred că

ce mi se întâmplă acum nu este doar în capul meu, așa că am nevoie să mă mai ascult și încă o dată.

Ai simțit vreodată că tot ce ai iubit se destramă în jurul prezenței tale? Parcă aura ta ar spulbera tot ce te înconjoară, tot ce ți-ar putea liniști gândurile? Nu știu de ce, dar asta simt în ultimul timp; că totul se va prăbuși din cauza mea și nimeni nu știe cum să mă facă să mă opresc sau cum să opresc ce gândesc.

Eram în curtea din spatele casei, acum câteva zile. Stăteam la umbra cireșului plin de flori de o tandrețe deosebită și mă bucuram de atingerea timidă a razelor de soare. Auzeam râul cum se trage după el trecerea timpului, a vremii și a amintirilor. Știi cât de mult îmi place să îmi privesc reflexia în luciul apei; așa că m-am ridicat încet ca să mă îndrept spre marginea iazului. Mă aplec spre oglinda mea naturală și simt cu pământul îmi fuge de sub picioare, atras parcă de un magnet. Corpul meu intră în apa rece care voia să mă țină strâns legată într-o îmbrățișare a morții. Dau disperată din mâini și încerc să mă ridic din apa involburată. Simt cum îmi îngheață mâinile, picioarele parcă îmi erau legate de fundul râului. Nu mai puteam să gândesc limpede, apa deja îmi inundase căile respiratorii. Oricât de mult m-aș fi chinuit, nu reușeam să mă apropiu de pământ. Mă înec. Alunec în disperare, mă îndrept spre centrul unei gropi din care nu voi mai putea ieși niciodată. Îmi accept soarta; o soartă crudă care iubește să mă vadă suferind. Vreau pace și știu că pacea sufletului meu va veni odată cu stingerea definitivă a sufletului meu. Închid ochii, nu vreau să mă mai zbat.

Privighetoarea, pasărea din cireșul meu mă trezește. Cum, cum am ajuns la mal? Oare am ținut piept cruzimii valurilor? Oare am leșinat când am ajuns la mal? Aveam tot corpul înghețat. Cu toate astea, răsuflu ușurată. Cântecul păsării semăna cu ce obișnuia mama mea să îmi cânte când eram mică, când familia mea încă era unită, când tatăl meu nu picase în patima alcoolului și mama mea nu era depresivă. Îmi este dor de acele momente bune din viața mea, așa că decid să plec acasă la mama.

Locuiește într-un apartament modest din Saga și încearcă să se vindece de gândurile negre care și-au pus amprenta pe sufletul și mintea ei. Ajung în fața ușii, bat și aștept să îmi răspundă. Nimic. Mai bat o dată în ușa din lemn, dar nimeni nu mă cheamă înăuntru. Decid să intru. Nu

văd nicio mișcare în bucătărie, așa că mă îndrept spre dormitorul ei. Într-adevăr, era acolo și nu părea să mă observe. Stătea cu capul în mâini suspinând și întrebând “De ce?”. Încremenesc. Ce se întâmplase? Mă uit speriată la ea și o întreb dacă este bine, dacă s-a întâmplat ceva. Nu răspunde și nici nu își ridică privirea. Observ că pe pat are o poză cu mine din prima zi de școală. Ochii mamei roșii se ridică spre fereastră, spre cireșii de pe stradă cu mii de flori rozalii, mărunte și firave. Nu înțeleg nimic. Mama trece pe lângă mine, cu obraji plini de lacrimi arse, de parcă aș fi o fantomă. Parcă este atrasă de mirosul liniștitor și pur al florilor. Iubita mea mamă arăta pierdută, lipsită de viață, și eu nu puteam să o ajut. Ce aș fi putut face dacă nu vorbea cu mine. Dacă se comporta de parcă nu aș fi existat.

Mi-aș fi dorit ca ea să știe că și eu sunt rănită, ci că nu numai ea suferă pentru ce tata a făcut acestei familii. Oare va putea înțelege ea că nu este seară în care să nu îmi regret alegerile sau în care nu îmi doresc să termin totul? O simplă îmbrățișare m-ar face să mă simt mai bine, însă nimeni nu este aici pentru mine, nici mama, nici tata, nici măcar eu. Câteodată mă simt egoistă, sunt atât de mulți oameni care nu au nici jumătate din ce am avut eu vreodată; însă nu mai vreau să mai trăiesc această viață, nu așa, nu cu aceste regrete care îmi bânuie gândurile și care îmi inundă perna cu lacrimi sau care îmi aduc o umbră rece în casă.

Merg cu pași mărunți spre ea. Vreau să o țin strâns în brațe și să îi spun că sunt aici pentru ea și că nu o voi uita așa cum a făcut-o tata. Ajung în spatele ei, ridic brațele și le întind spre umerii ei. Sunt gata să îi fiu stâlp, sunt gata să îmi susțin mama până îmi voi da ultima suflare. Mâinile mele trec prin corpul mamei. Ce vrea să însemne și asta? Ridic din nou mâinile și vreau să o iau în brațe; fără folos, nu îmi pot atinge propria mamă. Mă dau în spate, tremur și nu înțeleg ce se petrece cu mine. Jurnalule, ce ar trebui să înțeleg din toate astea? Fug. Fug pe scările apartamentului. Alerg de parcă aș fi urmărită de un monstru, dar acea atmosferă nu era prea departe fiindcă aud privighetoarea, un cântec al morții, al amărăciunii, îmi îngheață sângele. Terorizată, deschid ușa blocului și sunt gata să îmi continui fuga, însă acea ușă nu mi-a deschis drumul spre ieșirea din casa mamei ci spre o pădure.

Mă uit în stânga și dreapta mea să văd dacă nu cumva știu unde mă aflu. Realizez că sunt pierdută și nu voi scăpa curând din acest labirint al pomilor cu flori de zahăr. Timidă, o fâșie de apă se strecura printre trunchiurile țapene ale cireșilor. Am decis să urmez cursul apei, cursul vieții, și să văd unde mă va conduce. Nu mi-a venit să cred unde am pututu ajunge. Jurnalule, eram chiar în fața ușii omului pe care îl disprețuiesc, mă aflam acasă la tatăl meu. Tremur toată, dar decid să apăs pe cleanță și să las ușa să se crape ușor pentru a putea intra într-un loc sumbru. Încerc să par cât mai hotărâtă fiindcă nu voiam ca tatăl meu să citească vreă teamă în ochii mei. Stătea la o masă în camera de zi, cu o sticlă de băutură în mână. Arăta fix așa cum mi-l aminteam: ochii îi deveniseră galbeni de la alcool, mâinile îi tremurau, părul alb netuns și un miros înecător de țigări. L-am întrebat dacă știe ce are mama, dacă a mai vorbit cu ea sau dacă îl mai interesează de noi. Nu a răspuns, clătina sticla aproape goală în mână. După câteva minute de liniște asurzitoare, se întoarce spre mine. Privirea lui mă înspăimântă și acum când îmi amintesc. Nu se uita în ochii mei, părea să îmi privească sufletul și tot ce gândesc. Deodată, ridică sticla și cu o mânie inexplicabilă o aruncă spre mine. Încerc să mă feresc, dar sticla trece fix prin inima mea și ajunge fix în oglinda din spatele meu. Cioburile cad pe podea, iar din fosta oglindă un tsunami mă scufundă și mă face noua lui prizonieră unui loc mort, fantomatic și înghețat.

Într-o fracțiune de secundă eram într-un vid. Niște urlate erau precedate de sunete vagi, pe care nu ți le pot descrie fiindcă nici până acum nu știu ce au putut însemna sau de unde veneau. Sângele meu nu îmi mai putea susține inima. Groaza și disperarea s-au agravat când m-am uitat în jos, sub picioarele mele, și am văzut...nimic. Mă scufund în fricile și temerile mele. O răceală aspră îmi urcă pe șira spinării, transformându-se într-un vazduh înghețat. Părul meu era ud, picăturile de apă mi se scurgeau pe obraji rămași fără căldură, pe umerii nemișcați, pe degetele amorțite. Hainele erau și ele îmbibate în apa care se scurgea continuu în adâncul abisului.

Multe minute pe care le-am petrecut într-un întuneric gata să mă sece de speranță, speranța că aș fi putut să mă întorc acasă. Deși încercam să mă mișc totul era în zadar, orice efort nu mă ducea nicăieri. Deodată,

gândurile neliniștitoare îmi sunt oprite de o mână scheletică de pe umărul meu. Încremenesc. O suflare de mormânt s-a apropiat de urechea mea șoptind “Eliberează-te, Ayumi! Nu trebuie să te distrugi și în aceste momente!”. De unde știa această făptură grotească cum mă numesc? De ce mă aflu undeva unde nu voiam și unde nimeni nu ar fi trebuit să fie? Mă întorc să vad chipul care îmi făcuse inima să tresară de disperare. Pupila mi se dilată când, în fața ochilor, o văd pe Yūrei, cunoscută în cultura japoneză ca spiritul persoanelor decedate. Ochii ei erau triști, părul ei negru îi ajungea până la gamba piciorului, degetele ei erau de fapt gheare, un kimono alb legat strâns la mijloc cu o panglică roșie ca un foc însetat de mistuire. Își ridică mâna scheletică și mă mângâie pe umăr. Deși eram înspăimântată, simt o liniște pătrunzătoare când mâna ei mă alină. Observ că atingerea ei îmi încălzește corpul și oprește picăturile de apă din haine și din păr din a se mai scurge pe corpul meu. Liniștea sufletească pune stăpânire pe sufletul meu. Închid ochii și simt mirosul florilor rozalii din cireșul meu, aud zgomotul râului și ciripitul privighetoarei.

O lumină slabă mă face curioasă, așa că deschid ochii. Eram pe o străduță cu o alee albă care mă conducea printre zidul de pomi parfumați, flori delicate mă înconjurau pretutindeni. Era liniște, dar o liniște primitoare care mă făcea să mă simt în siguranță, protejată. Merg în față, îmbătată fiind de mirosul dulceag al plantelor. Cred că acea grădină a fost cel mai liniștitor loc pe care l-am văzut. Am mers destul de mult, însă fiecare pas pe care l-am făcut a contribuit la trecerea mea prin viață. Aleea s-a oprit în vârful unui deal verde. Un lac de un albastru pur, cu nuferi albi pe margini era oglinda cerului. Cireșul uriaș găzduia casele miilor de păsări și răcea pământul cu umbra crengilor acoperite de un nor roz. În depărtare puteam auzi cântecul fin al trompetelor și al harpelor. Știu și eu, încă mă întreb de unde venea această melodie; însă nu am găsit răspunsul. Știu doar că nu mă mai simțeam nedorită și mă aflu într-un loc pe care aș fi putut să îl numesc “acasă”.

Mă întind la umbra pomului și îmi las capul să cadă ușor pe trunchiul acestuia. Privesc cerul care se reflecta perfect în apa strălucitoare a lacului. Floricele cad ușor într-un dans grațios și îmi ajung în păr. Era o armonie uluitoare, aș fi vrut ca și tu să fi fost cu mine.

Reușesc să adorm, să uit de tot ce se întâmplase în acea zi, să uit tot ce mi se întâmplase rău vreodată. Sufletul meu era într-un final liniștit și nu mai era nevoit să ducă vreo luptă.

Aș fi vrut să îți zic că somnul pe care l-am avut a fost la fel de liniștitor ca acel loc, însă nu a fost așa. Visul mi-a arătat cele mai oribile lucruri pe care nu aș fi dorit să le văd. Mi-am văzut mama dându-și ultima suflare într-o cameră de spital rece, fără ca nimeni să plângă la marginea patului. Tatăl meu s-a lăsat dominat de alcool și a ajuns să omoare o întreagă familie. Cum un loc atât de femecător poate să îmi impună asemenea coșmaruri? Cum mama mea murise într-un loc lipsit de empatie fiind singură? Cum alcoolul îl împinsese pe tata să uite de moralitate? Tresar tulburată, dar măcar acele coșmaruri nu vor deveni niciodată realitate.

Soarele sclișea mai puternic decât în momentul în care eu ajunsesem în acel loc. Mă ridic de la umbra pomului bătrân și mă îndrept spre lac. Apa sclișea, nuferii parcă râdeau și păsările ciripeau cântecul liniștii. Mă aplec deasupra lacului și iau în mână o floare albă de nufăr pe care o ridic să o miros. Culoarea albă a florii se transformă treptat într-un gri murdar, impur. Arunc nufărul înapoi în lac. Mă întorc spre cireș, însă era mort, păsările zburau dezorientate deasupra mea. Lacul ia foc, un foc însetat de răzbunare și distrugere. Alerg spre aleea alba și spre gardul viu. Nu mai era nimic, totul se transformase în scrum și cenușă. Simt cum două mâini puternice, dar solzoase, mă împing cu o putere inumană. Cad, cad și mă uit cum acel tărâm surprinzător se cutremură în jurul meu.

Pic înapoi în neantul de unde am venit. Sunt încă o dată fata nimănui, iubirea nimănui. Sunt un punct alb într-un cer îngropat de cenușă și voi fi înghițită de propriile temeri. Oare voi putea scăpa? Îmi înfășor mâinile în jurul corpului ca să mă simt protejată. Nu îmi doresc să mă mai simt pierdută, dar cum pot să evit ceva ce este atât de real? Aș vrea să fiu învăluită de un somn din care să nu mă mai trezesc. Oare chiar voiam să se termine tot? Chiar voiam ca tot ce am iubit să fie pierdut? Am muncit din greu să am tot, am muncit ca să am viața pe care mi-am dorit-o, o viață cât mai departe de tatăl meu, o viață în care să am puterea de a-mi ajuta mama, o viață în care să nu fiu pe primul loc și să fiu atentă

la nevoile celorlalți. Încet, îmi închid ochii și încerc să mă prefac că totul este bine, sunt bună la asta.

O picătură de apă mă trezește din hipnoza pe care eu mi-am impus-o. Deschid ochii și eram lângă cireșul meu, cireșul din curtea casei mele. Ușor, mă ridic și merg amețită în casă. Oare ce se întâmpla cu mine? Oare era normal? Mai exista cineva care să treacă printr-o asemenea agonie? Nu aveam pe cine să întreb. Nimeni nu putea să îmi răspundă. Mă opresc în pragul ușii și rămân acolo. Nici nu știu ce așteptam. Să mă salveze cineva dintr-o viață distrusă? Să îmi arate cineva cum să trec peste asta sau să mă pot împăca cu deciziile pe care le-am luat?

Simt o briză răcoroasă care mă purta pe valurile unui destin pe care încă nu îl știam. Mă ridic și urmăresc chemarea vântului și mirosul florilor. Ajung înapoi în locul care îmi era cel mai îndrăgit, ajung în locul care mă face să mă simt liberă:grădina mea. Ating delicat scoarța cireșului și îmi spun în gând că aș vrea să fiu îngropată la umbra acestui pom. Pășesc pe firele de iarbă verzi și pe florile care au picat din coama pomului. Urmez briza. Mă opresc pe marginea râului și mă uit la cerul care era cenușiu și care ținea ascunsă lumina prețuitului astru. Aud cântecul privighetoarei care zbura deasupra capului meu, deasupra gândurilor mele,d easpura întregii mele ființe. Briza devine mai rece, aproape că îmi taie respirația. Crengile copacului încep să se miște într-un dans neliniștitor, florile pierind cu toate în fața cruzimii vântului. Cerul devine mai întunecat, lumina fiind înghițită cu totul. Privighetoarea parcă plângea, suspinele ei îmi înmoaie picioarele. Mă uit la apa râului care își schimbă cursul și observ chipul pe care nu aș fi vrut să îl mai întâlnesc, desi îmi alinase suferința. Era Yūrei. Nu înțeleg ce vrea de la mine, de ce se afla aici? De ce un spirit al oamenilor morți mă urmărea pe mine? Se apropie de mine și îmi vorbește cu o voce slabă “Uita-te cu atenție în apă Ayumi-San.”.O fac, îmi cobor privirea spre râu.Inima îmi îngheață, capul mi se învârte, mâinile îmi tremură și picioarele îmi cedează când văd ce se afla prins în cușca apei. Un chip palid, ochi albi, buze mov și mâini care strigau după ajutor. Eu eram. Prizoniera valurilor crude eram eu. Acel corp care zăcea neînsuflețit în apă eram eu. „Eliberază-ți sufletul de corp, Ayumi”, îmi spune Yūrei.

Am avut curajul să mă ridic din teroarea apelor, să înot în valurile dezamăgirii, dar oare chiar așa a fost? Oare chiar m-am ridicat vreodată cu adevărat, Jurnalule? Oare chiar atât de repede se poate trage cortina peste viața unui om? Chiar atât de nesemnificativi suntem? Nimeni nu este pregătit să simtă cu adevărat moartea, de aceea nu știm ce se va întâmpla în acest moment final. Trebuie să ștergem durerea din viața noastră cu cât mai mult posibil, deși, știu, este foarte greu. Sunt îngrozită de tot ce a mers greșit în viața mea, însă acum nu mai am ce să repar în regretele mele; așa că am nevoie ca tu, Jurnalule, să îți trăiești viața cât mai liber posibil și să nu te lași înghițit de apele greutăților.

Ne vom regăsi într-o altă viață, când voi învăța cu adevărat să înot!

Pagină de jurnal,

Bădeacă Ana-Maria
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova
Prof. Pîrvu Simona Elana

Sunt clipe în care sufletul meu pare a fi o mare zbuciumată, peste care vânturile gândurilor suflă fără milă. Azi, o astfel de neliniște m-a cuprins, căci inima îmi șoptește adevăruri pe care mintea mea le-ar vrea tăcute. Oare de ce suntem atât de legați de trecut, de rădăcinile noastre, de amintiri ce dor și totuși ne mângâie? Mă simt prinsă între dorința de a merge înainte, cu fruntea sus, și chemarea dulce-amăruie a ceea ce a fost. Și, astfel, în tăcerea serii, caut în mine un răspuns, cu speranța că într-o zi voi înțelege...

Se spune că timpul trece, dar eu cred că el nu face decât să se așeze peste suflet, strat cu strat, ca o pulbere fină de uitare. Totuși, sunt zile ca aceasta, când un vânt nevăzut spulberă praful tăcerii și lasă la iveală crâmpoșe din ce a fost cândva — atât de vii, încât mă dor. Astăzi, mi-e dor. Mi-e dor de vara care mirosea a

cireșe coapte și a pământ reavăn după ploaie, de râsetele verișorilor mei în lumina blândă a amurgului, de pașii desculți pe aleile calde, de basmele spuse în șoaptă sub bolta de viță-de-vie, când stelele păreau mai aproape.

În copilărie, lumea era altfel. O lume mică, dar completă. O lume în care iubirea nu avea nevoie de cuvinte mari, doar de prezența bunicilor mei, de mâna lor caldă pe creștetul meu, de vocea lor molcomă care alunga toate grijile. Ei erau temelia aceluia univers simplu și curat, iar casa lor — un refugiu, o fortăreață zidită nu din cărămizi, ci din povești și rugăciuni. Acolo mă simțeam întreagă, acolo știam cine sunt, fără să-mi pun întrebări.

Bunica era o lumină tăcută. Niciodată nu ridica vocea, dar fiecare gest al ei spunea mai mult decât o mie de cuvinte. O vedeam cum frământa pâinea cu răbdare, cum împlotea în tăcere lână moale pentru șosetele noastre, cum ne acoperea noaptea cu plapuma, ca și cum ne-ar fi așezat sub aripa ei. Avea miros de vanilie și busuioc și în ochii ei — un fel de tristețe blândă, pe care abia acum încep să o înțeleg. Era dorul ei de ceea ce fusese înainte de noi... un dor transmis, fără să știm, și nouă.

Bunicul, în schimb, era stânca. Nu spunea multe, dar prezența lui umplea curtea întreagă. Îl urmăream cum își bea cafeaua dimineața, privind către dealuri, ca și cum ar fi vorbit cu Dumnezeu. Îmi spunea uneori povești despre tinerețea lui, despre război, despre cum a reconstruit casa după ce totul se prăbușise. Dar cele mai prețioase cuvinte nu erau cele rostite, ci tăcerile dintre ele — acele momente când ochii lui se umezeau și privea în gol, iar eu înțelegeam că purta în el o lume întreagă care dispăruse.

Verile acelea nu aveau calendar. Nu țineam cont de zile sau de ore. Ne trezeam cu soarele și ne culcam cu greierii, iar între timp trăiam fără să știm cât de norocoși eram. Acum înțeleg. Acum, când casa aceea a rămas doar o umbră, când oamenii din ea sunt doar ecouri în suflet, simt cu adevărat ce am pierdut. Nu o clădire,

nu niște vacanțe, ci o parte din mine. O parte pe care încerc, cu disperare uneori, să o regăsesc.

Mă întreb dacă și ceilalți simt acest dor cu aceeași intensitate. Dacă și ei aud, în liniștea serii, glasul bunicilor spunându-le „Să nu uiți cine ești...”, așa cum îl aud eu. Poate că da. Sau poate că fiecare își poartă dorul în felul său, tăcut și nevăzut, ascuns între filele unui jurnal, între faldurile unei amintiri.

Mi-aș dori să pot merge înapoi. Nu pentru a schimba ceva, ci pentru a privi, o dată în plus, chipurile lor luminate de dragoste, pentru a asculta liniștea din casa aceea care spunea mai mult decât orice zgomot al lumii. Mi-aș dori să mai simt o dată răcoarea de la fântână, să mai aud ușa grea scârțâind în amurg, să alerg prin livada de pruni fără teamă, fără grabă, fără să știu ce înseamnă sfârșitul.

Dar poate că nu trebuie să merg înapoi. Poate că toate acestea trăiesc încă în mine, adânc, în locurile pe care doar inima le poate atinge. Poate că, scriind acum, eu deschid din nou acea ușă și las lumina amintirii să mă mângâie.

Scriu toate acestea nu din mijlocul acelor vremuri, ci dintr-un azi tăcut, de unde privesc înapoi cu ochii unei inimi care a învățat ce înseamnă dorul. Sunt doar ecouri, șoapte ce vin dintr-un trecut pe care îl port cu mine pretutindeni. Nu mai sunt copilul cu genunchii juliți și sufletul curat ca roua dimineții... și, totuși, în adâncuri, acel copil trăiește încă, vegheat de umbrele celor dragi, în acea casă albă, care poate nu mai există în lume, dar trăiește veșnic în mine.

Poate, într-o zi, voi regăsi toate acestea într-un colț de amintire uitată, într-un miros de fân cosit, într-un vis de vară sau în zâmbetul unui copil ce nu știe încă ce înseamnă pierderea... Poate că sufletul meu nu va înceta niciodată să caute casa aceea cu ziduri albe și inimă caldă, nici chipurile celor ce mi-au ținut mâna când lumea era mică și bună...

Poate că timpul nu ia cu el totul... ci doar ascunde, pentru o vreme, ceea ce e cu adevărat veșnic...

Pădurea Fermecată

Mechenici Ema

Scoala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Craiova

Prof. Bumbaru Mihaela Marilena

Într-un sat îndepărtat și amorțit, între munți și râuri, se afla o regină aspră. Aceasta pusese un blestem asupra sătenilor de a nu vorbi, deoarece credea că liniștea e putere.

Totuși, regina avea o nemulțumire pe care încerca din răspuțuri să o rezolve. Lângă sat era o pădure magică, în care copacii șușoteau între ei și păstrau secretele regatului. Doar acolo era zgomot, iar în sat era totul tăcut și straniu. Se auzeau doar pașii oamenilor, susurul limpede al râului, dar nicidecum ciripitul păsărelelor. Unii săteni credeau că acei copaci din Pădurea Fermecată aveau sufletele străbunilor care vorbeau, iar alții credeau că aveau spirite fermecate. Totuși, nimeni nu știa ce se află acolo și nimeni nu îndrăzneă să pășească.

În acel sat trăia o fetiță pe nume Ilinca, curioasă și dornică de aventuri. În adâncul inimii ei fîrăve, a avut mereu dorința de a auzi șoaptele pădurii, dar părinții ei îi spuneau prin semne că este interzisă și foarte periculoasă. Totuși, se săturase de toată liniștea din sat și își dorea să vină în pădure și să asculte și cel mai mic sunet. Își dorea să își audă propriul glas, așa că, într-o noapte, și-a pregătit un rucsac cu toate cele necesare și a fugit în pădure.

La început, pădurea era liniștită, dar când a mers mai departe, a început să audă o șoaptă blândă: "Ajută-ne... Salvează-ne...!". A văzut și o frunză care tremura de frică și a auzit din nou: "Pădurea va muri, iar timpul nostru se sfârșește...". Fata este sigură că ceea ce aude este adevărat. O frunză gigantică îi spune "Regina vrea să taie pădurea pentru a-și construi un palat de aur, dar de fiecare dată când un copac este tăiat, o poveste este uitată, iar noi nu putem risca ca Marele Stejar să cadă, deoarece atunci pădurea va muri!"

- De unde știi tu toate acestea? întreabă Ilinca.
- Mi-a șoptit o vrăbiuță care s-a strecurat în palatul reginei. Aici, toate ființele sunt magice, inclusiv tu! Și vai, cât de multe secrete ascunde acea regină malefică față de voi, sătenii! Ea vorbește mereu în palat, cu toate că spune că îi place liniștea. Nu poate să reziste o zi fără să vorbească!
- Nu-mi vine să cred ceea ce aud! Cum vă pot salva? spune Ilinca.
- Trebuie să cauți Cheia Pădurii care se află pe creanga unui copac. În mijlocul pădurii se află un izvor fermecat. Dacă arunci cheia în apă și rostești cuvintele potrivite, vei putea opri blestemul reginei, dat grăbește-te, fiindcă vine în curând!

Ilinca pornește în căutarea cheii, cățărându-se prin copaci. Într-un final, o găsește și se lasă ghidată de susurul limpede al izvorului, dar când ajunge la margine, este întâmpinată de călăreții reginei. Aveau armuri negre și priviri reci ca gheața. În fața lor se găsea regina, îmbrăcată într-o rochie aurie.

- Cine ești tu și de ce îndrăznești să-mi strici planurile? Poți vorbi, îți dau eu voie! urlă ea.

- Am aflat ce vrei să faci și sunt cea care va salva pădurea, spune Ilinca, curajoasă. Dacă vei continua să tai copacii, pădurea va pieri, iar blestemul tău va rămâne pentru totdeauna!

Regina începu să râdă.

- Și ce dacă! Vreau palatul meu de aur! Nu mă interesează de această pădure jalnică sau de acei săteni!

Dar chiar atunci, un tunet răsună din interiorul pământului, iar Marele Stejar amortit își scutură crengile. O forță parcă îi lua din puteri reginei, fiindcă începu să se clatine tare. Fără să mai stea pe gânduri, Ilinca aruncă cheia în izvor și rosti cuvintele șoptite în pădure.

O lumină puternică ieși din izvor și se extinse peste pădure și sat. Oamenii își recăpătară vocile, păsările începură să ciripească, iar pădurea avea șoaapte vesele. Regina, simțindu-se umilită, rosti jumătate de vrajă și fugi în depărtare. Pădurea îi mulțumi Ilincăi, spunându-i că este o eroină. Când se întoarse în sat, oamenii îi mulțumiră de asemenea, zicându-i că se simt liberi și fericiți cu ajutorul acesteia.

Pădurea era mai vie ca niciodată. Copacii cântau, copiii se jucau liberi, fără teamă, iar pacea părea că se așternuse în sfârșit. Însă, nimeni

nu știa unde fugise regina după ce fusese înfrântă, așa că Ilinca s-a dus în pădure să întrebe arborii dacă au văzut ceva sau dacă le șoptise o vrăbiuță.

- Din păcate, nu știm nimic, spune un copac. Marele Stejar crede că regina a fugit în munți, acolo unde nici razele soarelui nu ajung.

- Atunci, am să fiu atentă să văd dacă se întâmplă lucruri neobișnuite în sat, fiindcă dacă regina e aproape, sigur face vrăji asupra noastră.

Câteva zile mai târziu, Ilinca începe să simtă o neliniște ciudată. Păsările uitau cântecul la jumătate, râul se oprea uneori din curgere, iar oameii aveau vise în care nu mai puteau vorbi. Baba Stanca, care citea stelele în fiecare seară, spune îngrijorată:

- Simt că cineva îndrăznește să rupă Tăcerea Cenușii.

Ilinca, nedumerită, întreabă:

- Ce este Tăcerea Cenușii?

- Tăcerea Cenușii este o vrajă veche și pierdută, creată de un vrăjitor uitat, pe vremea când pădurile vorbeau cu stelele. Această vrajă înghite toate sunetele din jur dacă este rostită în întregime, lăsând o liniște moartă.

Fără să mai stea pe gânduri, Ilinca îi ia pe Ion și Ana, doi prieteni, să încerce să salveze lumea. Când au ajuns în apropierea muntelui, au văzut copacii cenușii, fără viață. Din spatele lor se auzea o voce cunoscută Ilincăi:

- Ați crezut că mă las, dar nu m-ați înțeles niciodată! Voi m-ați învățat ura! M-am refugiat aici, în munți și mi-am făcut o armată nouă. Vă aflați la "Muntele Fără Ecou"!

- Și ce vrei să ne faci? spuse Ilinca, curajoasă.

- În fiecare noapte, îmi sfâși rochia aurie și o topesc în cazane fermecate. Pregătesc o nouă vrajă, una mai puternică!

Dintr-odată, din interiorul muntelui iese o făptură înfricoșătoare. Creatura trăia doar din frică și tăcere.

- Știu ce înseamnă toat acestea! spuse Ilinca. Marele Stejar a spus că, atunci când regina se va simți înfrântă și fără putere, va crea o umbră din propriile emoții care îi va da un medalion. Medalionul poate absoarbi vocile și amintirile celor care o privesc în ochi pe regină.

- Vă voi lua visele, iar apoi, voi sufla peste pădure și sat și le voi face cenușă! urlă regina.

Umbra, înaltă ca un stâlp și neagră ca un cărbune, îi dă reginei un medalion, cu un ochi verde în centrul lui. Regina începu să rostească din Tăcerea Cenușii, făcând un vârtej, care ridică frunzele cenușii de pe jos. Ion uitase cum să fredoneze cântecul lui preferat, Ana își uitase propriul nume, dar Ilinca încă stătea în picioare, neafectată de vrăjile malefice. Începu să strige cât de tare putu după păsările din pădure să vină să o ajute. De abia putea fi auzită din cauza vârtejului, dar păsările sosiseră. Începură să o ciugulească pe regină. Aceasta se zbătea din toate puterile, dar nu reușea să scape. Dar nu acesta era scopul păsărilor. Trebuiau să spargă medalionul reginei.

Medalionul se sparse apoi în mii de stele, iar totul reveni la viață. Frunzele copacilor începură să se înverzească, iar amintirile copiilor au apărut.

- Ai învins, șopti regina, mâhnită.

- Nu am învins, doar am amintit cine ești cu adevărat. Ești mai mult decât ură și tăcere.

Fata se întoarse în pădure, iar frunzele și florile o felicitară pe ea, dar și pe păsări. O adevărată eroină, la o vârstă atât de fragedă, salvează regatul pentru a doua oară.

Să nu credeți că regina nu mai există. Doar pădurea știe că încă mai trăiește. Nu mai e un dușman, ci o umbră vindecată, care învață ce înseamnă iubirea și fericirea.

Dragă jurnalule,

Boldeanu Edina Maria

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova

Prfo. Dăescu Mădălina Mihaela

Mi-era tare dor să discut cu tine. Ești singurul care mă ascultă neîncetat și prin acest mod mi-ai devenit cel mai bun prieten.

Lipsa mea a fost datorată unei plecări neașteptate. Alături de părinții mei, am decis să luăm o pauză din rutina zilnică, tare obositoare de altfel, prin petrecerea unei săptămâni departe de

gălăgia orașului.

În zilele noastre, cu toții suntem atât de atașați de aceste ecrane minuscule, dar foarte nocive, încât nu ne putem imagina viața fără ele. Cu toții am devenit la fel, mohorâți, obosiți și uităm să mai apreciem ce este uimitor cu adevărat. Ne umbresc micile fericiri, fără să ne dăm seama... N-aș putea spune că nu mă pot dezlipi de telefon, însă a devenit o parte din viața mea. Când am un moment liber, îl deschid și verific noutățile din viețile tuturor. Fără să vreau, a devenit o obișnuință.

Așa cum ți-am zis, o săptămână plină de liniște într-un sătuc de care nu auzisem până acum ne aștepta. Mi-am pregătit bagajul nerăbdătoare și, de-abia am adormit. Nu aveam habar cât o să mă schimbe această vacanță. Urma să devin cea mai bună versiune a mea.

Dis-de-dimineață eram în fața curții. Blândește raze ale soarelui mi-au mângâiat fața, de parcă îmi promiteau niște zile de neuitat. Eram sigură că voi crea amintiri fabuloase, însă nu știam în ce sens.

În timpul drumului, natura mi-a încântat privirea. Peisajul părea desprins dintr-un basm. Copacii erau în floare și își îndreptau crengile spre răsăritul minunat. Pe cer se crease o pictură inimaginabilă. Culorile erau îmbinate atât de frumos – zeci de nuanțe de roșu sau de portocaliu, roz, ba chiar zăreai și câteva de mov. Păsările săreau din creangă în creangă și interpretau un tril melodios. Cuiburi de berze se vedeau la tot pasul. Totul era atât de diferit față de orașul în care locuiesc, încât eram aproape sigură că făceau parte din două lumi diferite. Atunci mi-am dat seama că încep cu adevărat zilele mele de relaxare.

Dintr-odată, am dat să deschid telefonul. Nu reușeam să văd nici măcar mesajele prietenilor, să ascult muzică sau să verific ce mai este nou. Nu înțelegeam de ce. Mi-am întrebat părinții și bineînțeles, au venit cu un răspuns care nu mi-a plăcut. Nu aveam internet! Nu puteam să înțeleg! Încă existau locuri în lume care nu

aveau internet? Cum se descurcau? Cum rezistau? Întrebarea mea cea mai mare era cum voi rezista eu? Nu puteam discuta cu prietenele mele, ceea ce mi se părea ireal. Nu puteam sta despărțite niciodată.

Gândurile m-au bulversat pe tot parcursul drumului. La un moment dat, mi-am dat seama că nu mai am nicio soluție. Fiind obosită, am adormit. Nu știam cât de mult timp trecuse, însă, când m-am trezit, aproape ajunsesem la destinație. În capătul uliței, se zărea o casuță bătrânească, păzită de un câine tare vesel și dornic de joacă.

Dragul meu prieten, nu ai idee cum mă simțeam! Nu-mi găseam locul! Nu știam cum să reacționez! Micuțul ghem de blană m-a întâmpinat bucuros, de parcă știa că era ceva în neregulă cu mine. Ochii lui blânzi parcă-mi șopteau „Nu te stresa, totul o să fie în regulă!”

Gazda ne-a primit cu brațele deschise. Bucuria și voia bună pe care o emana m-au molipsit și pe mine. Cu cât stăteam mai mult în preajma ei, cu atât începeam să dau uitării obiceiurile vechi. Nu aveai nevoie decât de o privire de-a ei și te înveselea pe loc. Era o femeie subțirică, blondă cu ochii albaștri, de parcă era un înger.

Ne-a servit cu o plăcintă și un ceai cald și am început să ne prezentăm. Discuția noastră a cuprins și alte subiecte. Zeci de zâmbete au apărut pe fețele noastre în decurs de câteva ore, ceea ce în alte zile nici măcar într-o săptămână nu strângeam. Da, atunci mi-am dat seama că am ajuns în locul potrivit. Da, atunci mi-am dat seama că nu ai nevoie de internet ca să te simți bine. Da, atunci mi-am dat seama că aceste zile îmi vor schimba total viața.

Ziua următoare, cocoșul m-a trezit din somnul meu profund. Nu am mai dormit așa de bine de prea mult timp! M-am trezit atât de odihnită și dornică de aventură, încât m-am uimit și eu. Am savurat micul-dejun și am plecat imediat să vizitez împrejurimile.

Iarba proaspăt-crescută, dar ușor tăioasă, îmi gâdila tălpile.

Aerul rece de munte îmi pătrundea în suflet. Dealuri verzi mi se promiteau în față, diferite flori de munte care îmbătau totul cu mireasma lor. Cum mergeam eu pe ulița noii mele locuințe, am zărit în depărtare o familie care muncea. Fără să stau pe gânduri, m-am îndreptat către ei. O dorință de a-i ajuta m-a cuprins. Cu cât mă apropiam mai mult, le zăream fețele mai nedumerite. Nu știau cu ce scop mergeam spre ei. Când au auzit care-mi era dorința, nu le-a venit să creadă. Mulți copii care ajunseseră în gazdă la acea casă refuzau să-și schimbe viața cotidiană. Cei patru au acceptat, într-un final. Munca câmpului este tare solicitantă, însă nimic nu este imposibil. Fețele lor erau odihnite și fericite, de parcă nu munciseră zile în șir.

Am muncit cot la cot cu ei fără să resimt un gram de oboseală. Clar, acest loc era magic. M-am împrietenit cu cei doi copii și mi-au povestit în acest timp cât de frumoasă este viața în inima naturii. Chiar dacă muncești uneori prea mult, dragostea față de natură îți umbrește oboseala. Orele se scurgeau atât de repede, încât mi s-au părut că au trecut minute. Ceea ce aveam de terminat le-am rezolvat parcă într-o clipită. Glumele și bucuria de a fi împreună le unește forțele. Zilele următoare mi le-am petrecut tot alături de ei. Ziua ce a urmat, ne-am petrecut-o cu oițele celor patru. Pe tot parcursul zilei m-am așezat pe o pășune și am privit frumusețile care mi se arătau în față. Oile mă priveau cu dragoste și am fost uimită de cât de cuminți pot fi. Cei doi copii îmi impuneau o stare atât de calmă. Peisajul era impresionant. Din munți ieșea un abur, de parcă eram într-o poveste, floricele albe, roșii ori mov mă înconjurau. Umbra copacului m-a ajutat să pot privi cu ușurință minunățiile naturii.

Din păcate, în următoarea zi, o ploaie ne-a oprit din a ne mai întâlni. În bucătăria veche, cu mobilier din lemn, realizat tare bine, mi-am petrecut ziua. Am făcut alături de gazdă diferite prăjituri specifice zonei. Erau atât de gustoase! Aveau un alt gust,

ingredientele sănătoase își puseseră amprenta. Spre seară am găsit o carte în bagaj. Încercam să o deschid de ceva timp, însă de fiecare dată ceva a fost „mai bun” de făcut. Savuram paginile cărții, încât tare târziu am terminat-o. Am observat că timpul trecea mult prea repede aici. Acest lucru era datorat de prezența oamenilor frumoși și de activitățile plăcute pe care le faci.

Ultimele două zile am încercat să stau cât mai mult cu familia pe care am găsit-o. Erau atât de primitivi! Mi-au preparat un ceai și niște cornulețe în semn de mulțumire. Am admirat dorința lor de a-mi da și mie din puținul pe care-l aveau. Nu-mi mai venea să plec de la ei. Mă primeau ca pe fata lor.

În ultima zi, completă ,pe care o aveau, cei mici mi-au pregătit un spectacol. A fost atât de interesant! M-au trecut toate emoțiile în acel timp. Erau atât de talentați! Nu știam cum mă voi despărți de ei. Le-am promis că voi mai reveni. Cu siguranță, n-aș putea să rezist până la următoarea revedere, așa că am decis să discutăm și prin scrisori. Finalul s-a lăsat cu îmbrățișări, ba chiar și cu lacrimi. Nu credeam că te poți atașa în câteva zile atât de tare!

În acea seară, mi s-au derulat în minte toate amintirile frumoase. Cât de importantă a fost pentru mine această săptămână! În ziua plecării, i-am mulțumit tare mult gazdei. Ne-a zis că ne mai așteaptă de fiecare dată când ne dorim.

Când am ieșit pe ușă, am zărit familia în fața noastră! Nu mi-a venit să cred! Mi-au zis că nu puteam să plec fără să-mi dea ceva, acesta fiind obiceiul lor. Mi-au dăruit un lăntișor făcut cu ajutorul florilor din poiană. M-am simțit atât de emoționată. Aceasta este cu adevărat o prietenie, nu cele de pe Instagram.

Au stat acolo până am plecat. Ne-au făcut cu mâna și ne-au urat „Drum bun!”. Aproape de mașină am zărit și cățelușul. De data aceasta, ochii lui păreau să-mi spună „Vezi, am avut dreptate!”. L-am mângâiat și i-am mulțumit pentru primirea plină de dragoste pe care mi-a făcut-o. Eram mai mult ca sigură că m-a

înțeleș.

Pe drum, mi-am dat seama că nu am fost deloc tentată să deschid telefonul. Înseamnă că nu este deloc necesar în viața mea.

Această experiență m-a schimbat complet, nu doar că nu mai folosesc aproape deloc telefonul, ci că am început să găsesc fericirea în lucrurile mici: o rază de soare, un zâmbet, o carte interesantă sau o cafea la începutul zilei.

Totul depinde de tine cum alegi să îți petreci viața. Totul este trecător și trebuie să nu-l risipești.

Abia aștept să-ți mai povestesc și alte întâmplări.

Cu dragoste infinită,
confidenta ta.

Voinicul și prințesa

Popa Amalia Maria
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Bârcu Lorena

Odată ca niciodată, era un Împărat Verde, care avea un fiu tare voinic. Era vestit pentru înțelepciunea și puterea lui. Peste șapte mări și șapte țări, era regatul Împăratului Roșu, prietenul său.

În cealaltă împărăție s-a făcut mare vâlvă, căci se zvonea că fiica împăratului a vorbit cu o vrăjitoare rea. Oamenilor le era frică, pentru că se temeau că aceasta i-a dat puteri și de asemenea prezenta o rușine pentru regat. Așa că, Împăratul Roșu, cu inima de piatră, voia să o șteargă de pe fața pământului. A încuiat-o într-un beci departe, într-o pădure.

Pentru că nimeni din popor nu îndrăznea să se atingă de ea, Împăratul Roșu s-a hotărât să ceară ajutorul prietenului său, Împăratul Verde. Acesta voia să-și trimită voinicul, care era vestit

pentru vitejia lui, să scape de prințesă. Voinicul, la început s-a împotrivit, dar odată ce tatăl său i-a spus că reputația lui stătea în joc, acesta a cedat.

Uite așa ,eroul nostru, pornește în misiunea lui nobilă. Alături de calul său, călătorește ceva timp.

La un moment dat, dă peste un lac. Pe podul de trecere, era un mușuroi de furnici. Voinicului, făcându-i-se milă de bietelet vietăți, se hotărăște să plece cu calul prin lac. Totuși, aceștia încep să se scufunde cât mai mult în apă. Acesta putea fi sfârșitul lui, dar dintr-o dată simte că ceva îl ridică pe el și calul lui tot mai mult, până când încep să plutească pe apa. Erau furnicile silitoare ce au apreciat bunătatea voinicului.

Odată ce ajunge pe uscat, furnicile spun:

- Mulțumim, dragule voinic, că ne-ai cruțat viața! Pentru asta, ține minte povața noastră;

Vezi să nu te pripești,
Căci atunci tu nepriceput ești.
Fiecare faptă are două fețe
Din care poți culege roade alese.

Înainte ca voinicul nostru să apuce să pună întrebări, furnicile dispar la fel de repede cum au apărut. Totuși, nu este timp de gândit.

Eroul nostru pornește din nou la drum, cu câteva semne de întrebare în mintea sa. Acesta trece prin stufrărișuri, mărăcini, spini, până când ajunge la un drum drept și liniștit, unde vântul de primăvară îi răcorea fruntea încinsă și plină de sudoare. Uite că în acest luminiș, dă de un pui de vrabie ce saltă prin tufișuri. Într-un copac, mama lui țipa disperată după odorul ei iubit. Voinicului i se face din nou milă de aceste vietăți, așa că ia puiul de vrabie și îl pune în cuibul călduros al mamei sale. Aceasta se bucură foarte mult să își vadă copilul găsit, încât prinde glas și îi zice eroului ei:

- Mulțumesc, voinicule, pentru că mi-ai găsit copilul! Uite, pentru acest lucru, ia aminte la sfatul meu; tu ești înțelept, deci ai grijă ce decizi.

Din nou, păsările dispar la fel de repede cum le-a văzut, lăsându-l pe voinic încurcat.

Totuși, puțin tulburat, acesta pornește din nou la drum. Trece din nou prin iad pentru a ajunge la un drum mai liniștit, unde poate să-și odihnească mintea și cugetul. Tot mergând, acesta vede un lup ce este prins într-o capcană, care urla de durere. Văzând această imagine sfâșietoare, voinicul nostru se decide să elibereze săracul animal. Lupul, fericit că a scăpat, zice voinicului:

- Mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața! Cine știe...Poate aș fi fost sfâșiat de fiare până acum...Atunci când vei avea nevoie de mine, stăpâne, să fluieri și îți voi sări imediat în ajutor

Înainte ca voinicul să apuce să pună întrebări, lupul dispare la fel de repede cum a apărut.

Eroul nostru pornește din nou la drum, urcând și sărind peste tot felul de coborâșuri și urcușuri, ajungând la un drum liniștit, acesta începe să meargă la galop. Uite așa, adâncit în gânduri cum era, un balaur cu șapte capete sare dintr-un tufiș peste el. Acesta se dă repede pe spate, începe să-și scoată paloșul, dar dintr-odată vede altă umbră ce doboară balaurul pe cealaltă parte cu o viteză ce nu s-a mai văzut. S-a dovedit că acesta era lupul ce imediat i-a sărit în ajutor stăpânului. Voinicul coboară repede de pe cal, scoate paloșul și retează toate cele șapte capete ale balaurului. Lupul îi povestește voinicului cum acesta se afla prin împrejurimi, când auzi strigătul lui. Acesta îi mulțumeste frumos salvatorului lui, care dispare imediat.

Voinicul merge din nou mai departe, dar mai atent de această dată, cu paloșul tot timpul pregătit.

Deodată, în drumul lui vede o umbră neagră ce îi stă în cale. Mergând mai în față, cu calul nechezând, se dovedește a fi o vrăjitoare ce nu era nici urâtă, dar nici frumoasă. Aceasta îi spune:-
- Voinicule, nu te speria, căci nu sunt o vrăjitoare rea și nu îți voi face rău. Ascultă ce îți zic, dacă ești binevoitor să îți deschizi ochii, atunci vei deveni mai mult decât ești deja. Nu fă aceeași greșeală ca ceilalți!

După aceste cuvinte, vrăjitoarea dispare din fața voinicului, înainte să apuce a întreba ce însemna această povață. Totuși, repet, nu este timp de pierdut! Ce să facă voinicul, decât să pornească mai departe la drum, tulburat cum era?

După trei zile și trei nopți de drum și lupte crâncene cu fiarele pădurii, voinicul ajunge la beciul unde era închisă prințesa. Totuși, aceasta era păzită de o fiară cu zece capete. Voinicul, știind că va fi sfâșiat singur, fluieră scurt, chemându-și amicul feroce. Cât acesta poartă lupta, eroul nostru fuge repede în beci, știind că lupul va învinge cu siguranță fiara.

Acesta pășește precaut pe scările beciului, umede și murdare. Aude o voce ce zice:

- Ești aici să mă ucizi, nu?

Voinicul își continuă drumul până când ajunge la capătul scărilor, unde prințesa îl așteapta, legată cu un lanț de fier de zidul din spatele beciului.

- Să spun sincer, sunt foarte tulburat, dacă chiar vrei să știi. Toată lumea mă împinge în direcții diferite și sunt foarte tulburat. Totuși, sunt binevoitor „să-mi deschid ochii”.

Fața prințesei se înmoaie, iar aceasta zice:

- Bine, voinicule. Dacă acest lucru e adevărat, te-aș ruga să-ți deschizi și inima către mine. Ia-mă de mână să-ți arăt adevărul, înainte să-ți faci decizia finală.

Voinicul, deși ezitant, o ia de mână sfios, dar hotărât. Vede cum corpul prințesei parcă se transforma, radiind o lumina aurie

din acesta; devenind ceva frumos, chiar spectaculos! Odată cu ea, din corpul voinicului începe să radieze o lumină argintie. Simte cum mușchii i se contractă, iar parcă ceva plesnește în el. Când totul se termină, își dă seama că nu mai e ce era până acum. Era... un zeu.

- Dragule voinic, spune prințesa, eu de fapt sunt o zeiță ce își iubește foarte mult poporul, dar m-au condamnat pentru că voiam să-i ajut printr-o vrăjitoare, ce de fapt era bună. Voiam să-i distrug, dar bunătatea ta m-a înmuiat și m-a transformat în ceva nou, un lucru ce nu eram până acum.

Voinicul rămâne șocat de ce aude. Totuși, în același timp, simțeau o conexiune între ei ce nu putea fi ruptă de nicio prejudecată sau lucru lumesc. Atrăși ca doi magneti, se sărutară, în timp ce lumea din jurul lor ... se schimbă. Se găsesc amândoi într-un câmp cu flori, mai fericiți decât au fost vreodată.

Voinicul – sau zeul acum – reușește să o dezvinovățească pe Zeița lui în fața poporului, căruia îi părea rău de acțiunile lui.

Amândoi conduc peste regat, alături de sfetnicul lor loial, lupul care l-a salvat de mai multe ori de la moarte, dar cu o cicatrice la ochiul drept, ce reprezintă luptele ce le-a dus de-a lungul vieții lui.

Totuși, ce s-a întâmplat cu Împaratul Roșu? Acesta, din păcate, a mai încercat să conspire împotriva fiicei lui, deci a fost închis în același beci unde era prințesa, cu șapte lacăte de fier.

Uite așa ,ei au domnit fericiți peste poporul lor, și se poate să domnească și azi! Au făcut o nuntă ce a ținut luni întregi, până și eu eram acolo. Numai să vedeți ce sărbătoare era...

Și am încălecat pe o șa,
Și v-am spus povestea așa.

Dragă jurnalule,

Ciurez Serena Maria

Școala Gimnazială „Ion Țuculescu” Craiova

Prof. Drăguliu Delia-Georgeta

15 mai 2025

Știu că nu ți-am mai scris de mult, dar am revenit cu vești care te vor surprinde și pe tine, la fel de mult ca pe mine. Am trăit una din acele zile care schimbă totul.

La școală, zilele trecute, ni s-a propus un proiect despre rolul multiculturalității în societatea contemporană, de Ziua Europei. Trebuia să alegem o etnie care trăiește în România și să o prezentăm din punct de vedere social, dar mai ales cultural. Fără să stau prea mult pe gânduri, am ales etnia rromă, poate, pentru că încă aveam în minte cartea „Șatra” de Zaharia Stancu, unde destinele tragice ale Țiganilor din perioada postbelică m-au impresionat profund. Sau poate că simțeam că e ceva mai mult acolo, o legătură pe care nu o înțelegeam pe deplin.

Când am ajuns acasă, primul meu gând a fost să mă duc la bunica. Știam că ea ar putea să mă ajute cumva, cu un sfat, eventual o fustă veche, o cămașă sau chiar câteva informații esențiale, ceva care să aducă o scîlpire proiectului meu.

Când i-am spus ce îmi doresc, m-a privit lung, iar apoi, cu un glas aproape stins, mi-a spus ceva ce mi-a rămas întipărit în minte, dar, mai ales, m-a surprins: „Nu te strădui prea mult, o să fie cel mai frumos proiect...deoarece și tu ești una de-a lor, Luna!”. Cuvintele ei s-au așezat în sufletul meu, lăsând în urmă un gând ce nu îmi dădea pace. Ce voia să spună? Am văzut uimirea și pe fețele părinților mei, dar nici ei nu păreau să știe prea multe. Bunica mi-a spus să urc în pod, să caut acolo, căci, poate, voi găsi ceva care să mă ajute.

Niciodată nu mă aventurasem în podul acela prăfuit. Mereu mi se păruse un loc misterios, aproape înfricoșător. Dar atunci,

dorința mea de a reuși să realizez cel mai bun proiect învinsese orice frică. Printre cărți vechi, mobilă acoperită de timp și o grămadă de lucruri uitate, mi-a atras atenția o ladă ascunsă bine într-un colț al podului. Am ridicat încet capacul, iar înăuntru am găsit o adevărată comoară: un costum tradițional țigănesc, viu colorat, o salbă de argint care părea să poarte povara anilor și...o fotografie. Am ridicat-o și, pentru o clipă, am simțit un fior care mi-a pătruns întreaga ființă. Parcă priveam într-o oglindă. O femeie tânără, îmbrăcată chiar în acel port, ținând de mână un copil de aproape un an. Cine era? Și de ce semănam atât de mult?

Am coborât în grabă, strângând fotografia la piept și am alergat la mama. Dar ea nu știa nimic. Atunci m-am dus la bunica. A privit poza lung, cu gândul departe, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-a spus că femeia aceea era mama ei, străbunica mea, iar copilul acela era chiar ea. În acel moment, am aflat adevărul. Povestea pe care nu mi-o spusese nimeni, o poveste îngropată în trecut. Străbunica avusese soarta tuturor țiganilor alungați în Câmpia Bărăganului. Născută acolo, Buna a fost numită *Copilul Bărăganului*, deoarece, ca prin minune, supraviețuise acestei tragedii. Mizerie, foamete, sete, câmpii întinse, o lume unde supraviețuirea era un miracol. Restul familiei de etnie rromă pierise, astfel că bunica aflase de la alți supraviețuitori și încercase să îngroape această istorie de familie undeva, în străfundurile sufletului său rănit. În timpurile acelea, viața era un adevărat coșmar, nu aveau ce mânca, trăiau cu nimicuri, iar salba aceea fusese primită, la nunta străbunicii ca un simbol al iubirii într-o lume în care ei reușeau să facă față tuturor acestor dificultăți, pentru că erau uniți prin curaj și iubire. Am simțit că trăiesc o poveste în acele vremuri și că, de acum încolo, destinul meu va fi cu totul altul. Eu, Luna, eram una dintre ei. Eram, fără să știu, moștenitoarea unei povești pe care o citisem în cărți, crezând că e

doar literatură. Dar nu era așa. Era realitate. Era povestea mea și a bunicii mele.

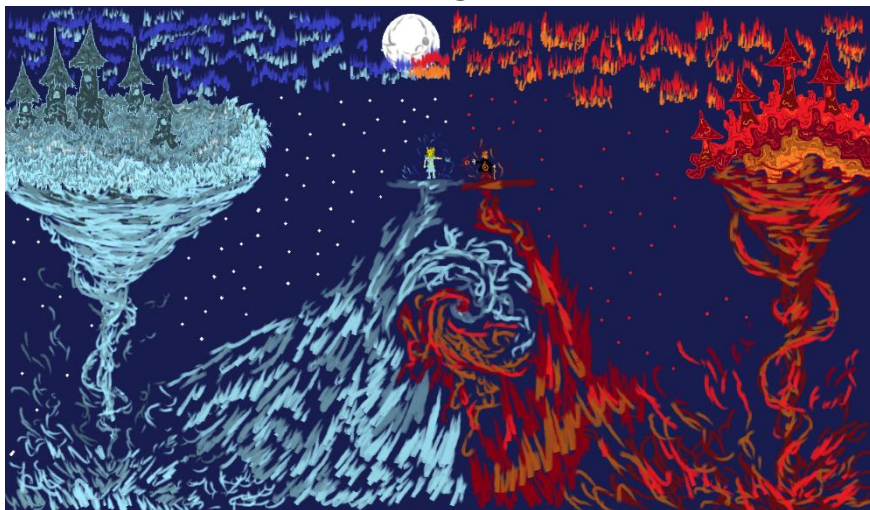
Acum îmi dădeam seama de ce eram diferită. Întotdeauna am simțit asta, mai ales că mi se punea mereu aceeași întrebare când rosteam numele meu: Luna. „Ce nume e ăsta?” mă întrebau adesea cei cu care făceam cunoștință. Deși atunci le răspundeam că e doar un nume, acum știu de ce bunica mi l-a pus. Era, pentru ea, ca o strălucire în întunericul Bărăganului, care îi amintea de mama sa. Acum cunosc adevărul. Luna, nu sunt doar eu, este întreaga poveste a familiei mele rrom, a tuturor celor care au murit acolo, dar, mai ales, a celor care vor veni după mine, să continue istoria unui popor mândru, frumos și curajos.

Când am prezentat proiectul la școală, am simțit că nu vorbesc doar despre multiculturalitate. Vorbeam despre mine, despre trecutul familiei mele. Am purtat acel costum cu mândrie, am prezentat atât fotografia, cât și povestea din spatele ei, iar toți au fost impresionați, oferindu-mi premiul cel mare: o excursie. Bineînțeles că voi alege ținutul Bărăganului, deoarece am nevoie să îmi aflu rădăcinile alături de bunica mea. Dar adevărata recompensă a fost alta: am înțeles că trecutul ne definește mai mult decât credeam, că poveștile unui neam nu sunt doar pagini în cărți, ci și părți din noi, și că iubirea pentru cei din jur nu e doar o vorbă în vânt, ci o adevărată lecție de viață.

Momentele trăite în decursul celor două săptămâni de când am început acest proiect și până astăzi le-am trăit cu intensitate, astfel că, dragă jurnalule, voi reveni să îți destăinui cum au fost clipele petrecute cu bunica, după ce mă întorc din „tărâmul originilor mele”.

Artă digitală

BEȚIU YANIS ANDREI, Școala Gimnazială „Traian” Craiova,
profesor BECREA OLIVIA

FLUERAȘU SOFIA, Colegiul Național „Elena Cuza” Craiova
Professor COTFASĂ ALINA

SANDA SARA, Școala Gimnazială „Sf. Dumitru” Craiova,
profesor DANIELA GRECU

FLOREA ANA MARIA ANTONIA, Palatul Copiilor Craiova,
profesor SANDA IULIANA

GHENCIU BRIANA MARIA,
Palatul Copiilor Severin, profesor CHIRCU MILEVA

BUFU ALEXA, Palatul Copiilor Craiova,
profesor RĂDULESCU CLAUDIA

Artă plastică

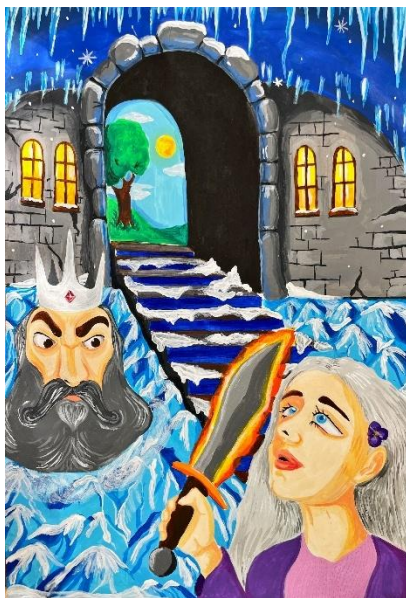
ATANSKA MITEVA, Art Studio Duga Bulgaria,
teacher IVAN STOYANOV

BRÎNZAN ALEXANDRU, Palatul Copiilor Craiova,
profesor FLUERAȘU IOANA

CAIAN AARON PAVEL, France,
teacher JULIEN REBOUL

EFTINCA IULIAN, Clubul Copiilor
Lugoj, profesor OLAH TIBERIU

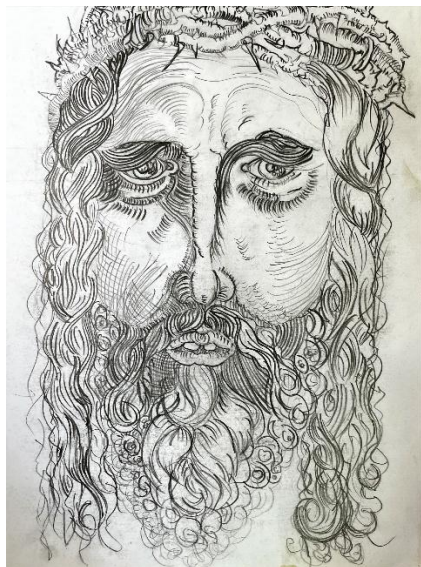
PĂUN ERIKA ȘTEFANIA, Palatul Copiilor
Craiova, profesor OLARU GEORGETA
MIHAELA

SANDU RYAN ANDREI, Scotland,
teacher IRENE GALLACHER

STREINU INDRA NICOLETA,
Palatul Copiilor Craiova, profesor
FLUERAȘU IOANA

TEODOR VASILIDIS, Sweden, teacher
OLGA BOHLIS

TOMUȚA ANGELINA,
Palatul Copiilor Arad,
profesor STANA DANIELA

VRĂJITORU DARIA,
Palatul Copiilor Craiova,
profesor FLUERAȘU IOANA

GABRIELA SALINA, Latvia, teacher MAIJA PURGAILE

NIȚĂ REBECA, Liceul de Arte „Marin Sorescu” Craiova,
profesor DINCĂ MONICA

BORTA NATALIA,
Clubul Copiilor Lipova,
profesor IORDACHE CAMELIA

DRĂGUȘIN ALESSIA ANDREEA,
Palatul Copiilor Târgu Jiu,
profesor CIOLACU CRISTINA

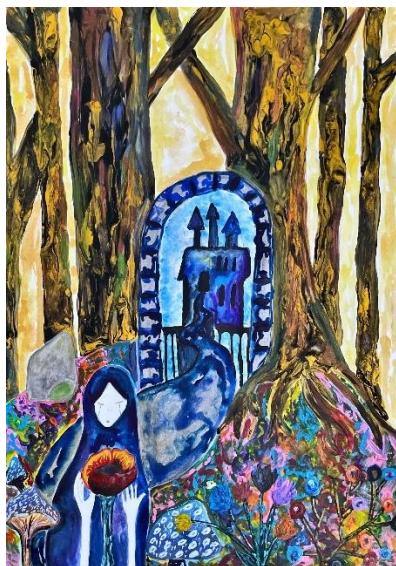
IACOB BIANCA MARIA,
Palatul Copiilor Tulcea,
profesor PANCIU ZOÎȚA NICOLETA

DUMA ESTELA MARIA,
Clubul Copiilor Marghita,
profesor IEPURE FLORINA

BURTEA ANDREEA SARA,
Școala Gimnazială „Traian” Craiova,
profesor MARCEA ADRIANA

FLOREA DARIA,
Palatul Copiilor Craiova,
profesor BOBOC VALENTIN

MĀRIS ŠCERBITSKIS, Latvia,
teacher MAIJA PURGAILE

IONESCU ERICK,
Palatul Copiilor Arad,
profesor SABĂU ANCA

COJOCARU ANTONELA Palatul Copiilor Tulcea, profesor MIHAILOV ALINA

TZVETELINA KRASTEVA, Art Studio Duga Bulgaria, teacher IVAN STOYANOV

ROȘU ANA MARIA, Palatul Copiilor Adrian Băran Slatina, profesor VANCEA MARIUS

POP IOANA, Colegiul Național Ghe. Șincai Cluj-Napoca, profesor BOTIȘ MANUELA

GHEORGHE COȚMAN
ERIKA MARIA, Școala
Gimnazială nr.1, Costești,
profesor POPESCU MARIANA

MOCANU ALISIA, Palatul
Copiilor Alexandria, profesor
DIACON IOAN

NICA IUSTIN PETRU, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova,
profesor DĂESCU MĂDĂLINA

APOSTOLACHE ALBERT, Școala Gimnazială Al. Macedonski Craiova, profesor TĂNASIE

BIVOLARU EMMA, Palatul Național al Copiilor București, profesor CHINSCHI TEODORA

BABIUC SOFIA,
Colegiul Național „Carol I” Craiova,
profesor BOCIOAGĂ LOREDANA

NEDA STÂNCEL, Palatul Copiilor Cluj,
profesor MARIA SICOIE

POPESCU ELENA MARIA, Palatul Copiilor Craiova,
profesor GEORGESCU MARIA MIHAELA

CUPRINS

REGINA MARIA A ROMÂNIEI.....	3
2 copii , 1 „vis imposibil” , 1 câștigător Ene Ioana Teodora	6
Gheorghe Sofia.....	6
Fata mamei	10
Stelea Melissa Maria	10
Tărâmul Dreptății	13
Brînzan Nicoleta Cătălina	13
Margareta din Ceruri	16
Oprea Flavia Mikaela	16
Prințesa Roua.....	22
Pîrvu Andreea.....	22
Dragul meu jurnal,.....	25
Pavel Maria	25
Făt-Frumos Știe-Tot	27
Preoteasa Ștefan	27
Sămânța de aramă.....	32
Badea Denisa-Maria	32
Aventurile lui Făt-Frumos	36
Ștefan Matei Dimitrie.....	36
Dragul meu jurnal,.....	41
Marinescu Sophia Ștefania.....	41
Fiul de pantofar	44
Vîrgolici Andreea-Denisa.....	44

Ruxandra cea vitează și prințul Oleandru.....	50
Gradea Eva Maria.....	50
Dragul meu jurnal.....	54
Logofătu Ștefania	54
Dragă Jurnalule,	57
Tudor Andreea-Maria.....	57
Pagină de jurnal,	64
Bădeăță Ana-Maria.....	64
Pădurea Fermecată	67
Mechenici Ema.....	67
Dragă jurnalule,	70
Boldeanu Edina Maria.....	70
Voinicul și prințesa.....	75
Popa Amalia Maria.....	75
Dragă jurnalule,	80
Ciurez Serena Maria.....	80
Artă digitală.....	83
Artă plastică.....	86

Coordonatori:

Referent Științific: prof. univ. dr. Floriana Anca PĂUNESCU

Inspector Școlar General Adjunct, prof. Irina Ștefana BROSCARU

Palatul Copiilor Craiova:

**Director prof. Eugenia PASCU
Prof. Daniela - Aurora CALAFETEANU
Prof. Claudia - Paulina RĂDULESCU
Prof. Ioana FLUERAȘU**

**Prof. Adriana - Nicoleta GAVRILĂ
Prof. Lorena - Maria BÂRCU
Prof. Mariana OCHEȘEL
Prof. Cristina MORARI
Prof. Aurora - Nicoleta DUMITRESCU
Prof. Camelia ZAMFIR
Prof. Iuliana - Lucia SANDA**

ISBN: 978-606-518-741-2